

talaia
agrupació excursionista
VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. **277**

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegri Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldillo.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

F
05

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

Xurreria

VILANOVA I LA GELTRÚ

FEROPTICA

Professionals de la visió

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT

EL PERQUÈ DE LA VARIETAT

EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 28,49€**

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

**ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.**

VIDRES VILANOVA

ROUTE

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

GC-11-MD

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

**C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07
Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es**

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.geocities.com/aetalaia>
a/e: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

JULIOL - AGOST - SETEMBRE DE 2002 • Núm. 277

EDICIÓ
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Salvador Belchi i Ibáñez

SECRETÀRIA
M. José Escuer i Mestres

RESPONSABLE WEB
Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Blanes i Minguez
Salvador Butí i Papiol
Blanca Forgas i Puigvert
Carles González i Nogués
Agustí Poch i Parés
Joan Raventós i Hill
Jordi Vidal i Simon

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopert
C. Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Noya
Tel. 93 891 03 12
DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90
PREU DE VENDA
500 PTA
TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: Baixada a l'Estanyol des del pic de Tarbesó
Fotografia: Salvador Butí

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencionin el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia. Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor/a. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

5 EDITORIAL

Consell de redacció

6 L'ESQUÍ D'ARNOLD LUNN

Antoni Ordovàs

8 EL RACÓ DE LA DÒVIA

Nati Salvadó

10 UN ESTIU "CURRAT"

Jaume Soler

Xavier Perelló

Ricard Belascoain

12 EL PIC DE TARBESÓ

I LA SEVA ZONA DE LLACS

Salvador Butí

16 CRÒNICA DEL "COTARRO"

TALAIENC

Consell de redacció

18 TUC DE MAUBÈRME

Miquel Bernadó

20 TRENCAR SOSTRE A LA PUNTA ALTA

Martí i Jordi Burcet

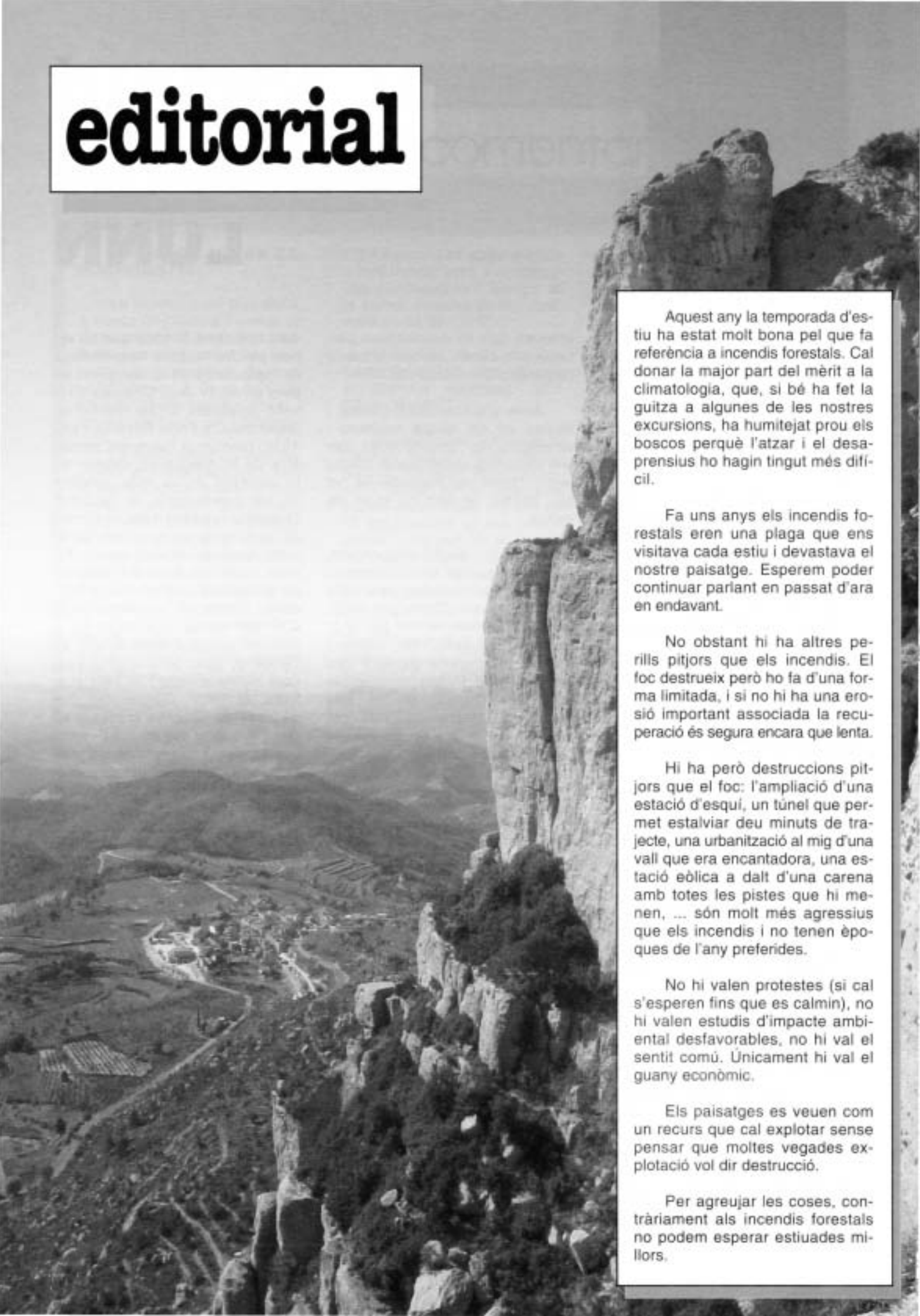
23 ANETO, LA JOIA DELS PIRINEUS

Joan Alsina

27 NOTÍCIES I COMENTARIS

Consell de redacció

editorial

Aquest any la temporada d'estiu ha estat molt bona pel que fa referència a incendis forestals. Cal donar la major part del mèrit a la climatologia, que, si bé ha fet la guita a algunes de les nostres excursions, ha humitejat prou els boscos perquè l'atzar i el desaprofiteu ho hagin tingut més difícil.

Fa uns anys els incendis forestals eren una plaga que ens visitava cada estiu i devastava el nostre paisatge. Esperem poder continuar parlant en passat d'ara en endavant.

No obstant hi ha altres perills pitjors que els incendis. El foc destrueix però ho fa d'una forma limitada, i si no hi ha una erosió important associada la recuperació és segura encara que lenta.

Hi ha però destruccions pitjors que el foc: l'ampliació d'una estació d'esquí, un túnel que permet estalviar deu minuts de trajecte, una urbanització al mig d'una vall que era encantadora, una estació eòlica a dalt d'una carena amb totes les pistes que hi menen, ... són molt més agressius que els incendis i no tenen èpoques de l'any preferides.

No hi valen protestes (si cal s'esperen fins que es calmin), no hi valen estudis d'impacte ambiental desfavorables, no hi val el sentit comú. Únicament hi val el guany econòmic.

Els paisatges es veuen com un recurs que cal explotar sense pensar que moltes vegades explotació vol dir destrucció.

Per agreujar les coses, contràriament als incendis forestals no podem esperar estiuades mil·lors.

L'ESQUÍ D'ARNOLD LUNN

Hi ha noms de persones, de circumstàncies, que durant una temporada són de parla corrent i ho assumeixes amb la facilitat de l'instant. Fets banals alguns, de passatgers molts i d'altres que poden perdurar segons hagi estat la motivació provinent.

Noms geogràfics, de ciutats, que de cop i volta comencen a sortir en els mitjans de comunicació. Qüestions diverses, de catàstrofes naturals o bé d'accions de guerra soterrada massa sovint en alguns casos en regions poc conegudes des de la perspectiva dels nostres verals.

El nom de Kandahār — Qandahār-, una ciutat de l'Afganistan (tinguda com a venerada en aquell àmbit, en els últims temps, per un moviment integrista), país en part muntanyós en una cruïlla asiàtica, ha estat de fa poc objectiu de furients combats.

I en aquest cas un nom retingut en la memòria et porta a esbrinar similituds i vas lligant caps que van perllongant el tema fins a enfilar-lo en la relació amb l'esquí. I l'afer bé al punt ara, a les portes de l'hivern, on qui ho practica mira d'estar en forma i de tenir l'equip disposat. Només cal decidir on serà més convenient anar per lliscar enllà les muntanyes nevades.

Se sap que des de temps immemorials, els pobles que vivien en zones on la neu perdurava força feien servir unes llenques de fusta, os, cuir amb els extrems corbats per poder caminar, lliscar per la superfície gelada. Pobles nòmades de Sibèria, de latituds

àrtiques, que es desplaçaven perseguint la cacera en una actuació de peremptòria necessitat.

Amb aquests antecedents i situats en els temps moderns i en regions ben determinades com són els països escandinaus, l'esquí -ski — l'usen per traslladar-se pel seu territori tal com ho feien els antics.

L'esquí, però, diguem-ne, oficiós, començà com un esport de neu promocionat pels dits països del nord d'Europa el 1905, any que van organitzar els Jocs Nòrdics d'Hivern. No obstant encara es trigaria gairebé vint anys perquè fossin reconeguts com a olímpics, en el seu tradicional i desenvolupat estil com són les disciplines de les curses de fons, salt i patinatge.

I aquí farem menció d'uns esdeveniments possiblement no sabuts pels esquiadors més joves sobre la participació del muntanyenc esquiador Arnold Lunn, un londinenc nascut el 1888 que faria canviar molts conceptes dels anomenats esports de neu.

Arnold Lunn, a més a més d'haver estat un expert alpinista, va ésser també un apassionat — com ara diríem — esquiador de muntanya. Cims als quals pujà (quan eren factibles) per primera vegada amb unes fustes per gaudir amb els seus amics d'insòlits descensos primfilant pels laberints de les glaceres dels Alps.

Aquella experiència emocionant el va dur a proposar, a introduir amb impropres dificultats i aferrissada voluntat (en contra

dels opositors nòrdics que no volien perdre la seva hegemonia), la implantació de la disciplina alpina en els IV Jocs Olímpics d'Hivern celebrats a Garmisch-Partenkirchen, a l'Alta Baviera, l'any 1936, planant ja l'enrareda atmosfera de la preguerra. L'esquí de la velocitat en la més genuïna de les expressions, el descens, l'habilitat (slalom) amb el domini de la tècnica en constant superació foren creacions seves. Arnold Lunn fou també l'iniciador de la famosa Copa Ariberg-Kandahar, prova de renom d'esquí alpí que es va organitzar en la primera edició a Saint Anton, en l'Ariberg, (lloc on s'originà l'escola alpina d'esquí) al Tirol austríac, el 1932. Competició que després de 70 anys continua vigent al mateix indret! Pel desembre o gener i que només fou suspesa a l'igual que les Olimpíades pel desastre de la II Guerra Mundial.

Sir Arnold Lunn, tractament amb què havia estat distingit, fou un dels fundadors de l'Oxford Mountaineering Club el 1909.

Durant la seva vida (va morir el 1974 en la ciutat on va néixer) publicà diversos llibres que han esdevinguts clàssics dins de la literatura de muntanya.

Pel que fa al nom de Kandahar... Pot haver-hi una suggeridora afinitat (qui sap per quina motivació!) amb una exòtica i remota ciutat situada al nord del desert de Rîgestân.

A cavall dels segles XIX i XX, a l'Afganistan hi hagué una certa influència derivada de l'aleshores govern britànic de l'Índia,

Trampolí dels Jocs Olímpics d'Hivern de 1936 a Garmisch-Partenkirchen (Alta Baviera). Foto: A. Ordovàs

i els noms, de vegades, poden ser trasplantats per especials significacions.

Pels anys 40, les fixacions que duïen els esquís encara eren algunes de lligams de corretges (longues courroies) i d'altres de mixtes; corretges i un bordó de planxa arrodonida que engalzava el taló del calçat amb una palanqueta lateral, que, segons com es graduava, tensava més o menys la bota. El cuir, però, per raons òbvies, tendeix a l'elasticitat i no acabava d'amorrar prou la sabata. Deuria ser per aquells temps quan

es començà a emprar una fixació que en deien Kandahar. Es tractava d'un cable d'acer protegit (con els dels frens d'una bicicleta) collat als extrems amb una molla gruixuda com un dit, la qual anava dins l'encast adient de la bota. Una vegada tesada segons la mida del peu la immobilitat era total. Aquesta subjecció tan estricta, però, implicava evitar una caiguda massa sobtada, incident que podia afectar, en primer lloc la canyella.

A primers dels 50 vaig adqui-

rir aquest tipus de fixacions i quan hi havia una trobada amb algun company addicte al fred i d'hores de tren d'enllà la Ciutat Comtal aviat sortia en qualsevol conversa: Saps ? Tinc unes Kandahar!

Les fixacions automàtiques trigarien encara una llarga temporada perquè els proveïdors que tenien cura d'aquesta especialitat de material esportiu en poguessin disposar.

Antoni Ordovàs
Tardor de 2002

EL RACÓ DE LA DÒVIA

Enguany hem tingut l'oportunitat de fer diverses sortides pel Racó de la Dòvia i la Serra de Llaberia, al Baix Camp, muntanyes pre-litorals d'altitud modesta, el punt més alt, 917 m, és la Miranda, amb importants i espectaculars cingleres i amb grans panoràmiques cap al Delta de l'Ebre, el Ports, les muntanyes de Tivissa,...cap al Montsant, la Mola de Coldejou, el baix Camp, el cap de Salou, etc. El fet de ser a prop del mar fa que en un dia clar les vistes siguin molt boniques. No cal dir que hi ha molts camins i itineraris possibles, avui us fem la ressenya del que va ser la sortida del mes de juny de la Secció de Muntanya. L'itinerari fa el tomb a la vall del barranc de la Dòvia, surt del poble de Pratdip, puja cap al Montredon passant per la Cresta de la Seda, fa el tomb al Racó de la Dòvia (la capçalera de la Vall de la Dòvia) i retorna cap a Pratdip passant pel grau del Carreter, pel camí de la Forestal arran de cinglera, el grau de l'Estudiant i el camí de les Solanes. De totes maneres l'itinerari és més bonic fet just al revés, perquè et permet descobrir les cingleres i les vistes de la vall sencera més a poc a poc i així sorprèn més, és encara més espectacular.

Per fer tot el tomb cal comptar amb unes cinc hores (sense parades). El camí no presenta dificultat, tret dels graus, que, tot i que són senzills, requereixen l'ajut de mans i una mica d'agilitat (els grauets de la Seda en particular). Malgrat que hi ha alguna font pel camí, com que no és fàcil de trobar, més val portar la cantimplora ben plena. És una zona ventosa, així si coincideix amb un dia de vent us caldrà posar-vos pedres a la butxaca en més d'un tram, no badeu! hi ha moltes parets i espadats.

Sortim del poble de Pratdip (municipi del Baix Camp a 245 m d'altitud), ens dirigim cap a la carretera que va a Santa Marina, havent creuat el riu de la Dòvia seguim una pista inicialment asfaltada que surt a mà dreta, cal deixar-la en arribar en unes granges. A partir d'aquí, el camí, que és una pista, després esdevé empedrat fins fer-se un sender, també pujador, poc traçat que ens portarà fins al morral i als graus de la Seda. De tant en tant ens val la pena girar-nos per veure el poble de Pratdip i el paisatge que anem deixant enrere (la Cabrafiga, la Güena), també, si estem a l'aguait, podem observar rapinyaires volant. Com a curiositat se sap que hi ha una parella

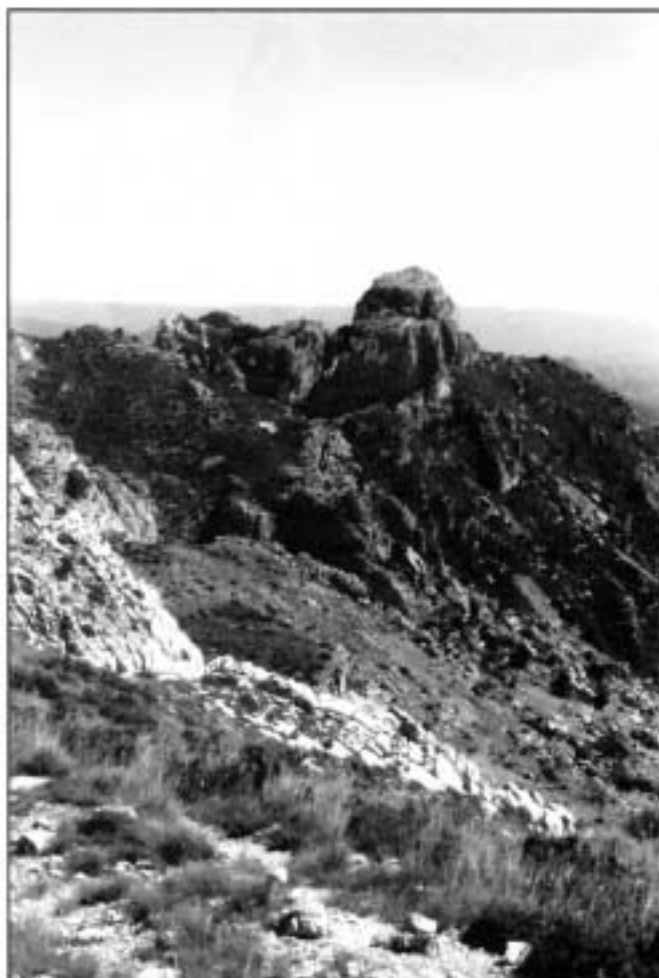
d'àngues daurades que niuen ben a prop d'aquí. A la banda esquerra ens queda el barranc de la Dòvia i tenim bones vistes de les Moles, a l'altra banda de la vall. Passats els graus seguim en direcció al cim del Montredon (860 m), el flanquem per la banda est (davant tenim una bona vista del Cavall Bemat) i el pugem per la banda nord-est. Podem retomar pel mateix camí i fer cap a un petit coll per adreçar-nos, en direcció oest, cap al Racó de la Dòvia. Fins aquí portem unes dues hores de trajecte. Seguim el camí (direcció nord) fins a un punt que n'agafem un altre per descendir, cap a la vall, sense baixar fins al fons. Si seguíssim pel camí que portàvem aniríem per dalt la capçalera, passant arran de la canal de la Roca Mitjanera i pujaríem sense dificultat a la Creu de Llaberia (Serra de Llaberia). Però el nostre itinerari va per baix, seguint el camí que remunta i ens porta fins a un collet, coll petit de Colivassos, a l'altra banda de la Vall. També val a dir que fins aquí ens ha acompanyat un fort vent de mestral, ara al canviar de vessant minva, cosa que és d'agrair. A partir d'aquí anem per un camí ample, passem pel costat d'uns petits pèlags (bassals): és la Font de les Amars. Més endavant el camí deixa de ser pista. Arribem al collet de la Bassa de les Fonts on hi ha un pal indicador. És a la vora d'aquí que els vuit caminaires, enfilats dalt d'una roca en un punt amb una panoràmica esplèndida, ens aturem a dinar i a fer una petita becaïna, entre bromes i acudits. A partir d'aquí ens queden un parell d'hores de camí. Observant la vall, mirant cap al Montredon, ens adonem de les restes de bancals, obrats fins a lloc insospitats, testimoni de l'aprofitament de les terres per finalitats agrícoles en altres temps. Retornem al camí pel qual veníem i més endavant baixem per la canal del Carreter, on hi ha força vegetació i en destaquen els aurons, cosa que promet ser bonic a la tardor. Un cop som a baix ja hem arribat a l'anomenat camí de la Forestal. El camí de la Forestal va resseguint un bon tram

Vista general de la Vall de la Dòvia. Al fons, les Moles. Foto: Natí Salvadó

Anant pel camí de la Forestal, arran de cinglera. Foto: Nati Salvadó

Vista del Cavall Bernat des del peu del Mont-redon. Foto: Nati Salvadó

arran de cinglera, hi ha trossos que són especialment bonics, enormes parets amb interessants viratges de color, i fins hi ha algunes curiositats, com un margalló (bargalló) que ha crescut en un forat a la roca i treu el cap cap a fora, qui sap? potser per saludar-nos! Arribem en un pla on hi ha un pal indicador, bifurcació camí de les Moles a mà dreta, nosaltres baixem cap a mà esquerra, en direcció sud-est, per una drecera que ens porta al grau de l'Estudiant, és un pas un pèl aeri, que té un encant especial sobretot si es fa al revés (de pujada). A partir

d'aquí ja hem deixat la vall enrere, seguim un senderó inicialment pedregós, tarter, que ens va encarant cap al poble de Pratsdip. El camí ha esdevingut un camí carreter, passem a la vora d'uns ametllers i ara que tenim el poble als peus deixem aquest camí i baixem pràcticament de dret, això sí, per un sender marcat, si no ens assegurem esgarrinxades i algun pas en fals. Som a uns bancals d'avellaners, seguim baixant en la direcció que portem fins arribar a la carretera i ja som al poble de Pratsdip, davant la creu de terme. Ens dirigim

cap a les fonts del poble a refrescar-nos, ens ve molt de gust després de la llarga però gaudida caminada.

El recorregut d'aquesta sortida és en una zona no molt freqüentada, encara que no passa desapercebuda als excursionistes veterans, això fa que puguem fer

bona part, o potser tota la caminada sense trobar ni una ànima. Aquest punt de ferèstec i solitari el fa un lloc agradable i especialment tranquil, com una petita illa, com una petita treva...

Nati Salvadó i Cabré
2 de juny de 2002

Referències:

- Per les serres del mestral - II. Antoni Cabré Puig. Col·lecció Azimut-10.
- Del Camp de Tarragona a l'Ebre, Josep Iglésies i Joaquim Santasusagna, Centre de Lectura, Reus, 1931
- Travessada insòlita. Muntanyes de Pratsdip - La Torre de Fontaubell - Coldejou - Llaberia. Revista Muntanya, pàg. 246 - 249.
- Excursió al racó de la Dòvia (serra de Llaberia). Revista Muntanya, num 821, febrer 1999.
- Mapa Comarcal de Catalunya, 1:50 000, Baix Camp - 08. Institut Cartogràfic de Catalunya. 1995

El Mont-redon des de la banda oest de la vall. Foto: Nati Salvadó

UN ESTIU "CURRAT"

Al mes d'abril vam sembrar a l'Ajuntament el projecte d'instal·lar a l'estiu un mur artificial d'escalada a la platja. Després de no poques complicacions aquest es va alçar amb l'arribada del juliol.

Al llarg de vint dies, uns calorosos, altres ventats, l'ambient matiner del xiringuito zero ha estat col·lapsat pel moviment de nois i joves atrets per la immersió en l'art plàstic i abstracte de mantenir el cos competint amb l'atracció juganera del buit, aferrats de peus i mans a les preses sintètiques, sentint la sensació de despenjar-

se lligats a un cordó umbilical de color llampant o vivint el plaer de tocar, amb el darrer esforç, un cel encadenat.

Hores i hores de treball per donar a conèixer l'activitat, per vendre els paquets als clubs i casals que organitzen activitats d'estiu a la comarca, hores i hores de treball pel Roger, el Xavi i la Neus, viscuts sota la carpa protectora o amb els peus banyats per la sorra i els llavis ressecs pel gust de la sal marina.

El resultat: moltes coses apreses i un molt alt nivell d'uti-

lització que, sens dubte, ajuda a la promoció de l'entitat i de l'escalada.

Per tancar aquesta feina de promoció vam muntar-nos una festa amb format de més feina, "la compe nocturna". El vint de juliol, a l'hora que el sol iniciava la seva davallada, els primers de la vintena d'escaladors inscrits iniciaven el seu ascens. Nervis i més nervis, concentrats en uns, a flor de pell en altres. En Jaume, absort, patint per l'adequació de la dificultat de les vies, dissenyades un cop i un altre en els darrers dies amb la col·laboració

del Pep, era la primera massa difícil?, la segona potser seria massa fàcil?, la tercera...aquella presa...

Els competidors havien agafat tanda en el súper "de paper" i esperaven el seu moment darrere el mur, un a un, per enfrontar-se amb ells mateixos i amb les vies. El públic, assegut a la sorra, mirava les evolucions com en una gran pantalla de 3D.

Muscles fibrats, tensos en algun cas, gemecs d'esforç, resistència i fatiga total. La primera selecció, quasi darwinista, estava feta i la fresca de la nit ja entrada donava pas a la segona ronda. Per la "tele" passaven la mateixa pel·lícula amb protagonistes d'estils diferents; la plasticitat zen de l'Óscar o l'elèctrica del David, la força desencadenada del Diego, en Lozada amb un somriure-seriós estil Bogard, els llançaments de "l'escola andorrana", en Ramon lluint "palmito" i eficàcia alpinista, en Nacho i en Juan ballant amb les aranyes i en Jordi (Rius) rient.

Som a la tercera i final, els competidors s'han reduït a la meitat i de nou s'engega la "tele"

panoràmica, ara per passar les millors "seqüències". Per fi en Jaume es relaxa una mica i comença a gaudir de la seva obra, tot i mussitant de fora cap endins un "com jo deia", "com jo deia". Els que sobreviuen i els que cauen gaudeixen i ell gaudeix amb ells.

La humitat s'escola entre els ossos per dins la samarreta. Temps per als darrers comptes i els

resultats. Nervios i content en Jordi Rius continua rient, el primer premi de la vegueria és per a aquesta força amb cua i malles, obra de la natura desbordada, que tot discretament ha estat l'únic que s'ha empassat senceres les tres vies.

S'acaba el juliol, però abans tornem a sortir de "marxeta" nocturna. 27 nit, moonlight ral.li, "patejar" la foscor, suar damunt el mapa i el terra, sentir la respiració estroncada del company per oblidar la pròpia, vigilar les pedres i els esbarzers i...de tant en tant, mirar la lluna sobre els caps i les boires lluminoses de les ciutats allà baix, sota els peus.

17 parelles deambulen amb un mapa a les mans per camins i corriols, l'objectiu d'uns és trobar un grapat de controls i tornar a casa (local de l'A.E. Talaia) per la via més curta i en el menor temps possible, el d'altres simplement fer una bona caminada a la fresca per dormir relaxats i satisfets. La Carme i l'Ivan, demolidors, arriben en poc més de dues hores, estratosfèrics! Una hora més tard, amb una mínima separació, presenten la seva tarja el segon i tercer equips, i continua el degoteig fins mes enllà de les quatre, cinc, sis hores. Tant és, recuperar aquesta activitat ha valgut la pena, i als que el van patir, disculpes per l'error del Pic de la Talaia.

El juliol s'ha acabat i ens l'hem "currat" de valent, gràcies als que han estat treballant i col·laborant, als que han participat, a les marques i cases comercials que ens han donat suport i ajut. A l'agost cada un es muntarà la seva història, però ull, a la tardor hi tornem. És una amenaça.

**Jaume Soler
Xavier Perelló
Ricard Belascoain
(GEAM)**

EL PIC DE TARBESÓ

i la seva zona de llacs

No sé si a vosaltres us passa, però per a mi el nom de les muntanyes és moltes vegades un al·licient afegit a l'hora de pujar-les i alguna vegada, fins i tot, l'elecció d'un determinat objectiu no és aliena a la paraula o paraules utilitzades per la seva identificació.

La majoria de topònims utilitzats per anomenar les serralades i els seus punts més alts són motivats per alguna singularitat dels mateixos, vés a saber en quina llengua ancestral, i deformats amb el temps d'una forma natural, sempre amb l'ajuda de la imaginació dels habitants de la zona i de la

gent que diàriament les contempla amb el canviant pas de les estacions.

Hi ha noms vulgars, que es nota que fa poc que s'han posat, d'altres que són producte d'una intenció determinada i fins i tot n'hi ha de dedicats a algun personatge, però també n'hi ha molts el nom dels quals ens porta records de parlars antics, d'èpoques molt allunyades en el temps però que formen part dels substrats de la cultura dels pobles que ara hi viuen.

Noms com Balandrau, Canigó, Saboredo, Besiberri, Sotillo, Peric, Bassagoda... i tants d'altres tenen una sonoritat especial, evocadora de no se sap què, però suggerent i que inciten a conèixer de més a prop els llocs que designen.

Fa uns mesos, resseguint els mapes per fer una proposta d'hivern per a la propera temporada d'excursions de la secció de senders, em vaig aturar en un modest cim, però que de seguida el seu nom em va cridar l'atenció, el pic de Tarbesó. Com que coincidí que m'estava recuperant d'una lesió i la cosa no estava per fer grans gestes, no va ser difícil convèncer els meus companys de fer una excursió no massa complicada que permetria conèixer una zona d'alt interès paisatgístic i a la vegada assolir el cim.

Fou doncs així com un diumenge del passat mes de juliol ens decidirem a pujar en aquest allunyat i desconegut cim, allunyat si tenim present que l'excursió la vam fer en un dia sortint i tornant a Vilanova, i desconegut per nosaltres, no pas

L'estany Negre sota el pic de Tarbesó i el serrat de les Escalles. Foto: Salvador Butí

L'estany Blau. Foto: Salvador Butí

pels habitants de la zona.

El Tarbesó és un pic de 2384 metres que es troba a la carena pirenaica que separa les aigües que van a parar a la Mediterrània i les que van a parar a l'Atlàntic. Aquesta no és una carena desconeguda pels excursionistes i molts dels seus pics han estat objectiu de les nostres excursions. Per poder situar el pic em ve de gust fer-ne una descripció.

Sortint del coll de Puimorens, a 1915 m, i conegut per tothom, podríem iniciar aquesta divisòria d'aigües passant pel Puig de la Coma d'Or i el Puigpedrós, de 2842 m, i tot deixant a la dreta l'estany de Lanós, passariem la portella de Lanós, pujariem el de les Becivelles i tornariem a baixar a la portella d'Orlú des d'on pujariem al Pic de la Grava, de 2671 m. Aquest pic fou motiu d'una sortida de la Secció de Muntanya fa dues temporades.

Des del pic de la Grava continuariem per la carena que té a l'esquerra la vall d'Orlú i a la dreta la coma de la Grava que ens portaria a l'estany de les Bulloses.

Després de passar el coll de la Grava, passariem per la complicada carena de les Tres Piques Roges fins al Puig de la Cometa, de 2763 m, i el Puig de la Portella Gran, de 2765 m. A partir d'ara a la dreta deixariem de tenir la Cerdanya per tenir-hi el Capcir, sempre en zona catalana i continuariem tenint a la dreta el Sabartès, comarca occitana i concretament la vall d'Orlú. A la dreta una carena ens comunica a no massa distància amb el Puig Peric.

Si continuem la divisòria d'aigües, passariem pel Morters, de 2605 m, i el Terrers, de 2540 m, tot fent una carena que vam resseguir fa tres temporades en una sortida

de la Secció de Muntanya a la Peira Escrita.

Des del pic de Terrers baixariem al coll del mateix nom i arribariem a la portella d'Orlú, diferent de l'anterior i punt de comunicació històric entre Catalunya per la vall de Galba i el Capcir i Occitània per la vall d'Orlú i l'Ariège.

Des de la portella d'Orlú hauríem de pujar un altre pic emblemàtic d'aquesta carena divisòria d'aigües, el pic de la Boixollada, de 2546 m. A partir d'aquí, mentre que a l'esquerra continuarem tenint la vall d'Orlú, a la dreta surt una carena que porta al pic de la Tribuna i al puig del Pla Bernat, que separa el Capcir del Donassà i per tant Catalunya d'Occitània. La nostra carena continua separant els vessants mediterrani i atlàntic, el primer aniria al mar pel riu Aude i l'altre per la Garona, però ara separa dues comarques occitanes, el Sabartès i la petita comarca del Donassà, d'influència catalana i que durant bona part de la seva història va ser frontera entre dos regnes sovint en guerra, la qual cosa justifica la presència de diverses forteses.

Del pic de la Boixollada arribem al Roc Blanc, de 2542 m, i la carena gira primer cap a l'est fins a la collada de les Borriques i després cap al nord fins al pic de Balbone, de 2305 m.

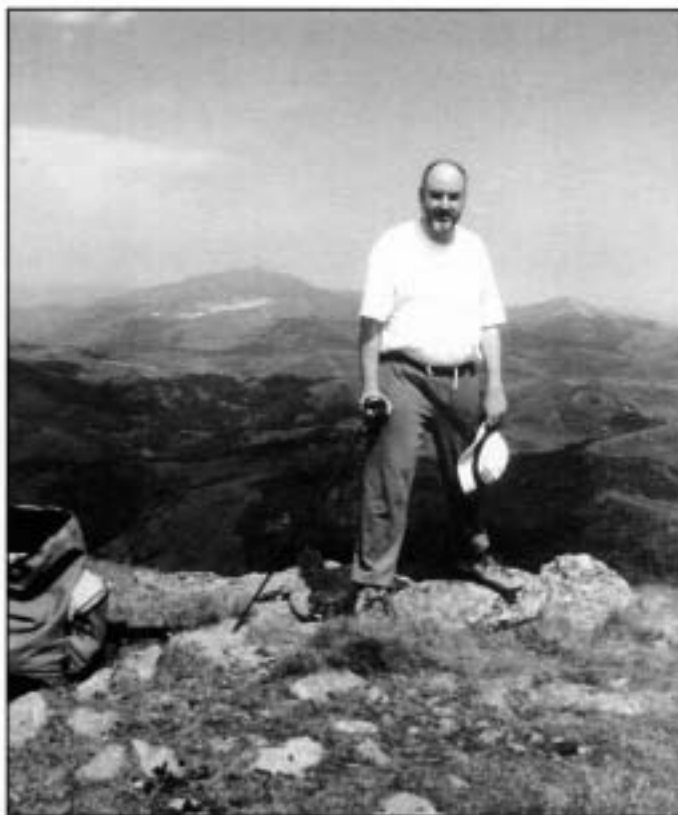
Com podem veure les alçades es mantenen notables, encara que en franca davallada.

Des del pic de Balbone una curta carena ens porta al pic de les Llanses, lloc on es bifurca; una branca va cap al nord-est en direcció de la Dent d'Orlú, impressionant roca que tenim davant, i una altra cap al nord, que continua la divisòria d'aigües i que a partir d'ara ja no tindrà la vall d'Orlú a l'esquerra sinó la vall de la Lanza, que com la d'Orlú van a parar a l'Ariège a prop de Ax les Termes i que com la d'Orlú vam travessar amb el recorregut del Camí dels Bons Homes amb la Secció de Senders abans d'arribar al poble d'Ascou en l'etapa d'Ordeix (a la vall d'Orlú) a Prades.

La carena que ara resseguim té àmplies vistes a l'esquerra fins a Ax i passa per una sèrie d'elevacions la més important de les quals és el Roc de Bragues. A partir d'aquí a la dreta ens queda una interessantíssima zona lacustre amb molta vegetació i d'un interès paisatgístic extraordinari, d'aquests llacs en faré referència en descriure l'excursió motiu de l'article.

La carena, que ara pren el nom de serrat de les Escalles i que és fàcilment transitable, s'enfila decidida a 2364 m fins al Pic de Tarbesó. Des d'aquest cim, per la cresta de Mounegou arribariem sense massa dificultats al coll de Palhères, de 2001 m, per on passa la carretera D 25, molt a prop de la zona d'esquí d'Ascón-Palherès.

A partir del coll, encara que continuaria l'interès geogràfic, la descripció de la divisòria d'aigües ja no ve al cas

L'autor d'aquest article dalt del Pic de Tarbesó. Al fons, es pot veure el massís de Tabo amb les mines de Talc de Luzennac. Foto: Salvador Butí

per situar el pic.

Situat doncs el pic del Tarbesó, explicaré primer l'itinerari que vam seguir per arribar a l'aparcament on vam deixar el cotxe per iniciar l'excursió.

Des de Puigcerdà cal continuar per la carretera que recorre la Cerdanya fins a Montlluís on agafarem la D 618 i després la D 118 fins a Formiguères, capital de la comarca del Capcir, i Puigbalador. Una mica després de passat aquest poble deixarem la D 118 que ens portaria fins a Axat seguint les gorges de l'Aude i agafarem a l'esquerra la D 16 en direcció a Querigut i Mijanés.

Des del poble de Mijanés cal continuar per la D 25 en direcció a Ax i a l'estació d'esquí de Mijanés, però no massa lluny del poble s'ha d'agafar una pista forestal en bon estat i transitable per a turismes que surt a l'esquerra en un revolt. La pista ens deixarà en una zona condicionada per aparcament, en el recorregut d'uns 5 quilòmetres haurem deixat algunes pistes a la dreta amb tanques i senyals que barren el pas i per una cruï-

Vista des de dalt del pic de Tarbesó, cap al coll de Palhèras. Foto: Salvador Butí

lla en un revolt on agafarem la branca dreta tot pujant.

Situats a l'aparcament, anirem cap a la dreta per un camí entre el bosc amb marques blaves i pujarem després de creuar el riu fins a uns prats de gencianes.

Quasi sense adonar-nos arribarem a l'estany de Rabassolles, encantador, on es reflecteix

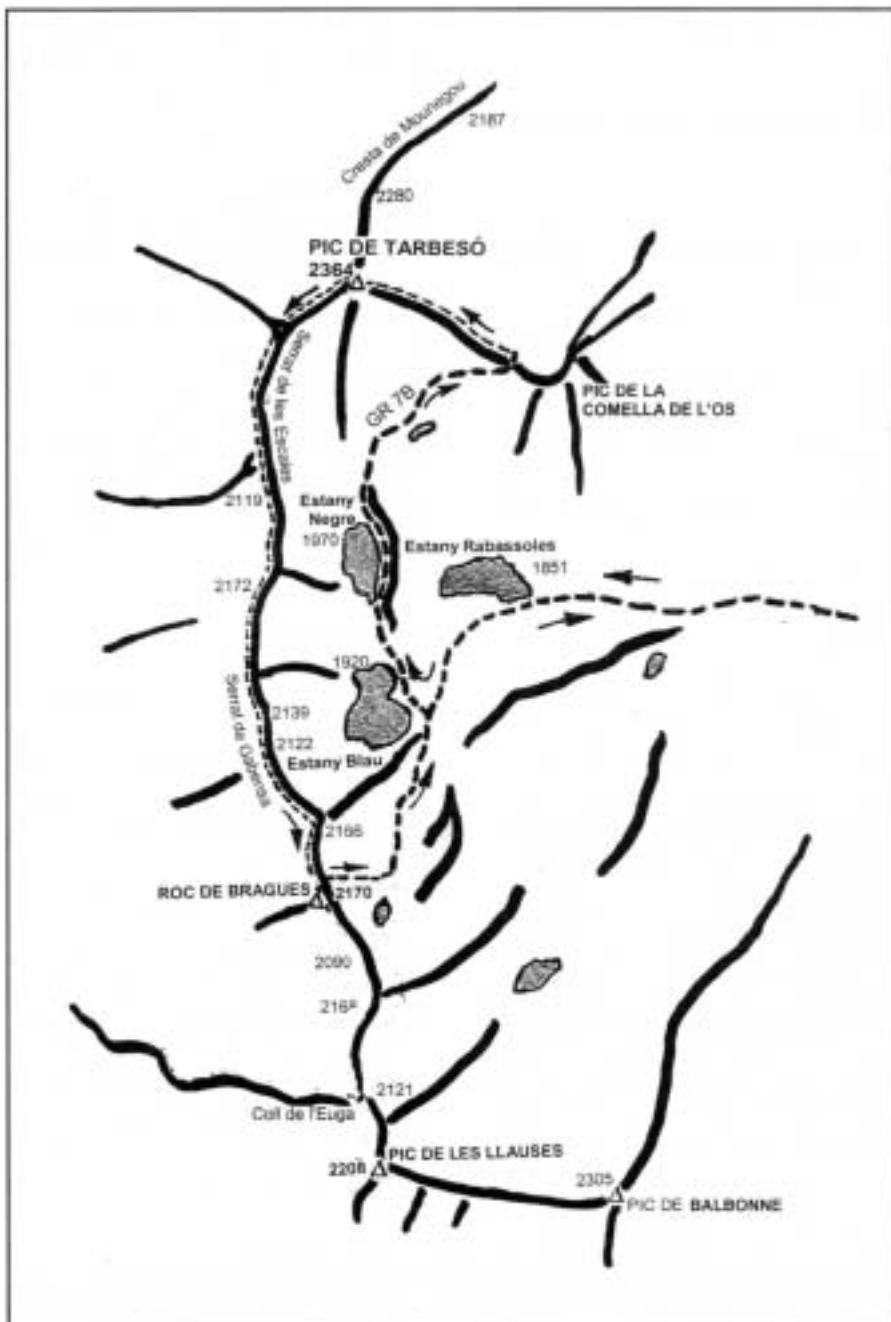
en tots els paisatges i des d'on podrem veure tot el recorregut que farem. Seguint el camí, passant entre nerets i nabius que faran inoblidable el trajecte si escollim bé l'època, s'arriba a l'estany Blau, que ens queda a un nivell una mica més baix i que se situa sota mateix del Roc de Braques. En aquest punt el camí s'uneix amb l'itinerari del GR-7B, marcat amb senyals blancs i vermells, que seguirem una estona

Baixada a l'Estanyol entre un mar de nerets florits. A l'esquerra es veu el pic de Balbonne. Foto: Salvador Butí

El pic de Tarbesó. A la dreta es pot veure el pic de la Comella de l'Os i el coll per on es puja.
Al fons, l'estany Blau. Foto: Salvador Butí

cap a la dreta passant per una carena que ens deixa a l'esquerra l'estany Negre i a la dreta, ja força avall, el de Rebassoles.

Pujarem tot seguint el camí del GR fins a un coll evident per un camí també evident a la dreta del pic de la Comella de l'Os, que sembla molt feréstec. A l'esquerra tenim el Tarbesó, més amable encara que empinat.

Arribats al coll, deixarem el GR, que continua fins al coll de Palhèras que veiem al fons, per enfilar-nos per un costerut corriol fins al cim.

A dalt del Pic del Tarbesó la vista és notable, a part de la zona de llacs que acabem de passar i que des d'aquí tenen una altra bellesa, podem resseguir part de la carena que abans hem descrit i també contemplar més allunyats els pics dels Pirineus de l'Arieja i el massís de Tarbes, amb les inoblidables i inconfusibles mines de talc, la Dent d'Orlíu, que des d'aquí no sembla gran cosa i al fons de la vall Ax les Termes i el petit llac de Goulours.

Ara l'itinerari segueix la carena fins al Roc de Bragues i per això cal baixar fins a un petit collet i continuar sense cap dificultat tot fent pujades i baixades. És la carena de les Escalles.

La carena pot seguir fins a un coll situat a l'altre costat del Roc de Bragues o baixar per un corriol amb notable pendent abans d'arribar dalt que fa cap a un encantador estanyol (veure la portada de la revista) on trobarem una altra vegada el GR-7B.

De l'estanyol continuarem a l'esquerra fins a retrobar el camí de baixada a l'estany de Rabassoles i d'allà al cotxe.

El recorregut es pot fer en unes 5 hores, però cal tenir present que la bellesa dels paisatges i la bonica vegetació us faran retardar una mica. De tota manera si hi aneu pel juliol el dia és llarg.

Salvador Butí i Papiol

Crònica del "cotarro" talaïenc

LA SECCIÓ DE MUNTANYA PROGRAMA LES SEVES SORTIDES FINS A L'ESTIU VINENT

Durant aquest setembre, la Junta de la Secció de Muntanya ha elaborat un programa de sortides força interessant i que està obert, no sols als socis de la Secció sinó a tots aquells altres de la Talaia que es vegin capacitats per a participar-hi. Amb suficient antelació a les dates de les sortides, es donarà informació de l'itinerari i del que cal portar i altres informacions d'interès, dades que normalment trobareu al full de sortida penjat a la cartellera del local social. Si voleu us ho poden enviar "on line" pel correu electrònic, només cal que envieu la vostra adreça al president de la secció a: cognogues@terra.es i rebreu la informació de cada sortida.

El calendari previst de les sortides de l'octubre del 2002 fins al juliol del 2003 és el següent :

Dissabte 19 d'octubre
Ascensió al Balandrau
(Vocal: Miquel Bernadó)

Diumenge 17 de novembre
Grau del Carrasclet, al Montsant
(Vocal: Carles González)

6, 7 i 8 de desembre
Gorges del Verdon
(Vocal: Miquel Bernadó)

Diumenge 19 de gener
Serra del Montsià
(Vocal: Nati Salvadó)

15 i 16 de febrer
Ascensió al Pic del Portarró,
de 2733 m, per la vall
de Sant Nicolau
(Vocal: Jordi Pons)

Diumenge 23 de març
Serra del Verd
(Vocal: Salvador Butí)

26 i 27 d'abril
Ascensió al Perdiguero
(Vocal: Jordi Pons)

17 i 18 de maig
Ascensió a la Peña Montañesa
(Vocal: Clara Racionero)

7 i 8 de juny
Ascensió al Montsent de Pallars
(Vocal: Salvador Butí)

5 i 6 de juliol
Ascensió al Neouvielle, de 3091m
(Vocal: Jordi Pons)

EL G.E.T. ORGANITZA EL XIII CURS D'INICIACIÓ A L'ESPELE- OLOGIA

Quan rebreu aquesta revista el curs ja estarà pràcticament finalitzat, però cal deixar constància escrita de la celebració d'aquesta activitat que, any rere any, el nostre grup espeleològic té la constància de programar, i que serveix per a iniciar els futurs exploradors subterranis i nodrir les files del GET.

Les classes teòriques es faran al local de la Talaia. El programa del curs anirà des de la història de l'espeleologia i xerrades sobre vestimenta i il·luminació, geologia, tècnica i material, ecologia i bioespeleologia, prevenció d'accidents, fotografia, topografia, logística fins a la preparació de sortides, que seran seran a la Fou de Bor (Cerdanya), pràctiques en parets a Sant Pere de Ribes (Garraf), pràctiques en diversos avencs del Garraf i sortida final a l'avenc de l'Esquerrà. Hi haurà cloenda i lliurament de diplomes a la sala d'actes del local.

NECROLÒGIQUES

Ens han fet saber que aquest passat agost ens ha deixat el pare del nostre bon amic i president del GET, Miquel Alentorn "Mike". Miquel Alentorn i Roselló morí sobtadament als 84 anys i foren alguns els amics de la Talaia que tot i l'època de vacances acompanyaren el Mike en el dol. Des d'aquestes planes expressem la nostra condolença tant al nostre company com a tota la seva família. Descansi en pau.

Igualment la coneguda caminaire i Gr-ista Neus Solé, a primers de setembre va patir la mort de la seva mare, a l'edat de 81 anys. En deixar-nos encara en època estival, amb poc moviment per l'entitat, no ha permès assabentar-nos pràcticament fins ara. No cal dir que davant aquesta sensible pèrdua en fem ressó des d'aquesta revista i li fem patent la nostra sentida condolença. Descansi en pau Antònia Bernat Papiol.

NAIXEMENT

El passat juliol, concretament el diumenge 14, i més concretament encara a dos quarts de quatre de la nit, va néixer la Mar, la filla de la Judit i del Carles González (el "presi" de la Secció de Muntanya), i ben aviat varem rebre pels correus electrònics les imatges dels feliços pares i de la petita Mar. I pocs dies després ja la poguérem contemplar al pati de la Talaia envoltada d'admiradors i sota l'atenta mirada dels pares que demanaven: no ens la desperteu!! Ara a fer bondat, a restringir les activitats de muntanya i a canviar bolquers durant una bona

Crònica del "cotarro" talaienc

temporada. Judit i Carles, una vegada més, moltes felicitats !!!

I continuem donant notícies bones, és a dir, la Neus Solé ha pogut compensar la tristor de la mort de la seva mare amb el fet que ha sigut àvia per segona vegada, ara d'un xicot, un al·lot, i per descomptat que ha volat cap a Mallorca a conèixer el petit Toni. No cal dir que ens plau d'allò més felicitar aquesta àvia cofoia, a l'espera que algun dia, quan vingui de Ses Illes a Vilanova, ens el pugui fer conèixer. Tant als avis com als pares, moltes felicitats!

PARTICIPACIÓ EN EL CIRCUIT DIPUTACIÓ DE BARCELONA D'ESCALADA EN BLOC "BOULDER 2002"

L'Àrea d'Esports de la Diputació de Barcelona, dins el programa "de marxa amb l'esport" i conjuntament amb la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, ha volgut donar a conèixer a tothom, mitjançant aquest circuit esportiu, el que entenem com escalada esportiva en la modalitat d'escalada en bloc, o sigui en mur artificial d'escalada. La nostra entitat, com a responsable del funcionament del MAE municipal situat al Pavelló d'Esports, a través del nostre Grup d'Escalada i Alta Muntanya (GEAM) participa activament en aquest circuit, conjuntament amb els "rocòdroms" d'altres municipis com són: Sant Celoni, Barcelona, Santa Maria de Corcó, Vilafranca del Penedès, Lliçà de Munt, Granollers, Gavà, Viladecans, Calella i evidentment, Vilanova i la Geltrú. Aquesta activitat, que ja fa mesos que s'ha fet en altres municipis, a Vilanova haurà tingut lloc el 19 d'octubre.

Aquest tipus d'escalada en bloc ha estat dirigit especialment als joves entre 10 i 25 anys, i si bé abans es practicava com a entrenament ara té entitat pròpia, i fins i tot hi ha esportistes amb dedicació exclusiva. Cal dir que el ventall de practicants va des dels nanos que juguen a l'escola a escalar fins als practicants d'alt nivell, passant per tots aquells que volen gaudir d'aquesta gimnàstica vertical. Una bona activitat en què la Talaia participa activament.

JA S'HAN EDITAT ELS PRIMERS ITINERARIS NATURA

Després de molts mesos d'espera, finalment ha vist la llum una inicial i petita col·lecció de tres dels itineraris que des de la Talaia es van escollir, amidar, se'n va descriure el recorregut i se'n va establir la durada, a més de facilitar uns apunts de la flora i fauna de la zona junt amb la descripció històrica dels llocs d'interès. Aquests itineraris, que han estat editats per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, han comptat també amb el suport de la Diputació de Barcelona a través del seu programa Turisme Total. Els fulletons de cada itinerari han estat força ben resoltos gràficament, tot i que per raó del seu enfocament cap al turisme i per donar a conèixer les nostres contrades, les imatges són bastant urbanes, però tampoc el terme vilanoví dona per a gaires imatges d'espais verds o de muntanya rústega. També ha estat ben recollida la nostra intenció inicial de dotar l'itinerari d'un plànol on s'assenyalés el recorregut i des d'on es pogués situar i reconèixer l'entorn i orientar-se en qualsevol moment.

Els tres itineraris publicats i

entregats dins una petita carpeta segueixen les següent rutes:

1.- Ruta Litoral: Sortida des de la Torre de Ribes Roges - Racó de Santa Llúcia - Centre Aeri - Masia d'en Seró i creu de terme per arribar a la Torre d'Enveja i ermita de Sant Joan. Un recorregut curt, de 5,3 km, amb una durada prevista de 1 h 12 m

2.- Ruta Mas Gros: Sortida des de la Plaça Xoriguer - Rambla Arnau de Vilanova - Ruïnes de la Torre del Vallès - Masia d'en Palau - Puig de Mas Gros - Masia La Figuera i arribada a la Plaça Xoriguer. Un altre recorregut curt, de 6,9 km i d'una durada de 1 h 36 m

3.- Ruta Mas de l'Artís: Sortida des de la Plaça de Cap de Creu - Camí del Mas de l'Artís i travessar l'aqüeducte de rec del Pantà de Foix - Mas de l'Artís - Barraca del Bruno - Mas Coloma i Les Mesquites - Pas del Bou - Masia La Figuera i arribada a la Plaça Xoriguer. Un recorregut ja més llarg que els anteriors, de 12,4 km, i que s'endinsa en la zona de muntanya. Té una durada prevista de 2 h 46 m

Aquesta primera col·lecció creiem que serà el començament d'una sèrie que ja tenim prevista, però que caldrà acordar-ne la continuïtat amb els seus patrocinadors. De moment, la presentació oficial d'aquests tres primers itineraris tindrà lloc el dia 10 de novembre, diumenge de la Fira de Vilanova, i consistirà en fer el recorregut n. 1 o del Litoral i en finalitzar a la Torre d'Enveja hi haurà la presentació, parlaments i fins i tot algun porronet amb cava. Cal celebrar-ho! Oi que sí?

TUC DE MAUBÈRME

De sobte t'adones que els companys de tenda ja s'han lliurat tots al braços de Morfeu. Han deixat de respondre als teus comentaris. I tu encara amb uns ulls com taronges culpabilitzant aquell cafè que dubtaves prendre però que vas decidir que era el final adient del suculent dinar que hores abans havíem fet a Arties.

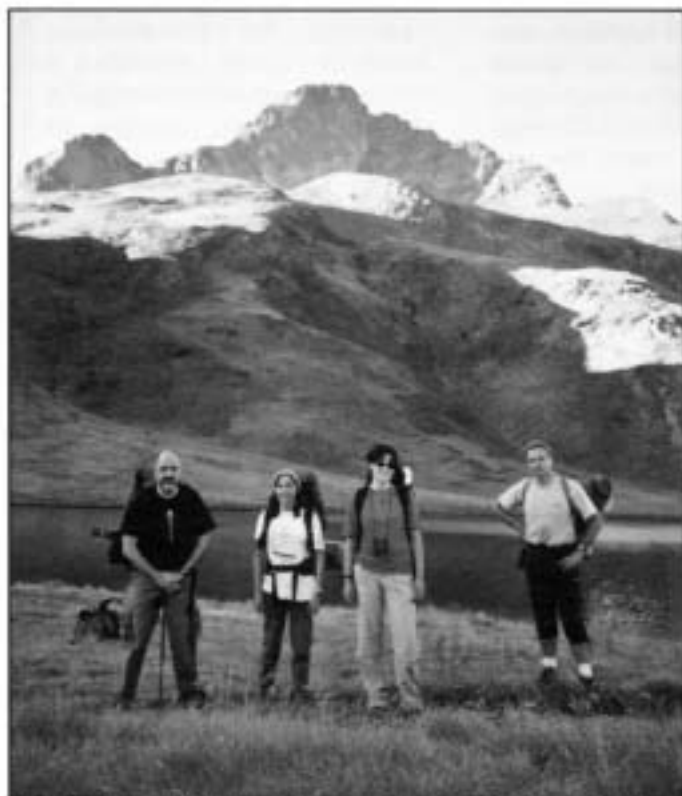
El cansament era escàs. Lògic. Aquella tarda de dissabte de setembre només havíem superat a peu i amb la motxilla a l'esquena els escas-

sos quatre-cents metres de desnivell herbós que hi ha entre la cabana de Cahlaus i el llac de Montoliu, el desolat indret on ara ens trobàvem acampats. És evident que el "tot terreny" de la **Clara** havia resultat decisiu per a estalviar-nos la llarga pista que surt de Bagergue. Altrament ara jo estaria rebentat. Però podria conciliar, potser, un son que ara se'm resisteix i que es fa complicat pels roncs que ja comencen a sortir de l'aparell respiratori del **Salvador**. Canvio de posició i els peus noten la fredor de la part infe-

rior del sac. Al meu voltant tot és silenci (quan s'aturen els roncs, és clar). Procu-ro posar la ment en blanc, però encara no ho aconseguixo i començo a pensar en el temps que ha passat des que vam entreveure la possibilitat de venir a

aquest remot indret del nord de la Vall d'Aran. Sigui pel que sigui la visita s'anava ajornant any rere any. Finalment (tot arriba, diuen) resten només unes poques hores per a pujar al modest però estratègicament situat Tuc de Maubèrme. I jo encara sense poder aclucar l'ull i donant voltes als motius que ens empenyen de tant en tant a fer coses com aquestes. D'una moderació notable, per altra banda. Ben lluny de les habituals proeses esportives que tenen cada cop més per escenari la muntanya. Un grup compacte i habitual d'amics, converses (intranscendents de forma majoritària però amb "punts" intenses d'agudeses i sinceritat), "bon rotlló" sempre, espais oberts, sensació d'alliberament i de retrobament amb la natura, dormir a terra, beure l'aigua d'un rierol, aquell entrepà que sembla més suculent contemplant l'immens horitzó de muntanyes, aquell país tant estimat - tant maltractat, pen-ses - als teus peus, ...

Proul Faig un darrer esforç per a dormir, encara que sigui per unes poques hores, que demà ens esperen els poc més de cinc-cents metres de desnivell fins al pic. Ara és

Al matí, a l'estany de Montoliu. Al darrere, el Maubèrme. Foto: Miquel Bernadó

l'Eduard el que comença a roncar sorollosament. No hi ha res a fes. Les senyores, però, són d'una discreció exquisida amb això dels roncs.

Comença a despuntar el dia. Tothom content per la bona dormida. Tothom no: la **Nati** insisteix que ha passat una nit lamentable. Sigui com sigui cal tirar amunt, que per això hem vingut. El matí és fresc: em poso aquell jersei verd i vell que tantes muntanyes ha pujat amb mi. M'aconsellen retirar-lo i posar-lo al bar de la Talaia al costat dels esquís i els piolets "històrics". Cal considerar-ho.

La pujada al Tuc passa pel coll que hi ha entre el Maubèrme i el Tuc de Crabes. Cap dificultat especial, només les inevitables conseqüències d'una "nit de gossos" i de la duresa de la primera hora de camí. A la dreta hi veiem el Port d'Urets i unes antigues explotacions mineres. Arribem al coll. L'horitzó s'eixampla. El massís de la Maladeta impres-

El grup dalt del cim. Al fons, la Maladeta. Foto: Salvador Butí

siona un cop més. El tram final de la pujada té un pendent notable. Ja hem arribat, però. No és només la Maladeta el que impressiona. També hi veiem el Posets, el Mont Perdut, Vignemale, Neouville, Midi de Bigorre,... Això pel que fa a l'oest. Girant el cap: Mont Valier, Mont Roig, Pica d'Estats, Monteixo, Colomers, Montardo, Bessiberri,...

Arriba el moment de la foto. Sort que sempre acostuma a haver-hi un francès solitari. Practiquem idiomes: mer-

ci et bon jour. Un cop revelada la foto, aquell petit rectangle de paper esdevé l'essència d'allò que estem fent. Un grup d'amics que lliurement han decidit pujar plegats a una muntanya. Ja han "fet" el cim. Ha calgut un cert esforç, poc o molt. Ha calgut suar. Ara, però, es busca el millor fons. Un horitzó contundent de muntanyes sobre el qual impressionar cinc rostres exultants per la petita victòria, per sentir-se vius.

Passaran els anys, molt anys, esperem. Algun dia retrobarem potser la foto o rellegirem aquesta revista, tan esgrogueïda com estarà. Llavors reviuem amb força aquell dia irrepetible. Érem més joves, pensarem. Ja no estrictament joves, vull dir, però indubtablement més joves. I forts encara. Acabarem tenint la certesa que en aquell dia de setembre d'un dels durs i incerts anys de principis del segle XXI havíem estat, plegats, xuclant l'elusiú moll de l'os de la vida.

Miquel Bernadó

Panoràmica des del Maubèrme del Posets fins al Neouville. Foto: Nati Salvadó

TRENCAR SOSTRE A LA PUNTA ALTA

Des del començament de l'estiu, el pare ens va començar a deixar anar que aquest any volia que tornéssim a anar als Pirineus i que li agradaria intentar fer un 3.000 m. Aquesta possibilitat havia estat llargament parlada i debatuda a casa després de la bona experiència de l'any anterior, quan vàrem recórrer la zona dels estanys de Saburó i del Peguera, que va tenir com a punt culminant l'ascensió al pic de Peguera, de 2.982 m. Aquella va ser, per a la meua germana i per a mi, la primera experiència d'alta muntanya que ens va deixar records inesborrables, de paisatges, llacs, rierols, cascades, de refugis -on vàrem viure l'ambient de les converses sobre muntanya- i, sobretot, de la magnificència dels cims.

Aquest any l'itinerari que el pare havia triat també discorria pel Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, el fariem en tres dies i coneixeríem dos refugis nous, el Ventosa i Calvell i el de la Restanca. En aquesta ocasió, el cim de 3.000 m que el pare volia pujar era la Punta

Alta i, segons els seus "plans", el pujaríem el primer dia, només baixar del cotxe.

Tot el mes d'agost havia tingut un temps molt dolent i pel que anunciaven els meteoròlegs de la tele el començament de setembre havia d'ésser igualment plujós i per postres la meua germana es va desdir de venir a darrera hora, a causa d'unes gestions escolars. En aquest estat de coses, la nostra excursió penjava d'un fil, el pare no les tenia totes d'anar-hi tots dos sols, la mare tampoc no ho veia gens clar i la climatologia podia acabar de fer la guitza.

Per sort els del temps varen anunciar una treva de les pluges per als dies 9, 10 i 11 de setembre i el pare va decidir, si més no, provar-ho.

La sortida va ser de bon matí per tal d'aprofitar al màxim les hores de llum, el viatge en cotxe fins a la vall de Boi va resultar força més distreta del previst, i més encara després del bon esmorzar que vàrem fer a Pont de Montanyana.

A les deu del matí érem a l'aparcament que hi ha als peus de la presa de Cavallers, un lloc imponent amb el Comalofo de sentinella a la nostra esquerra, els Besiberris que s'entreveïen un xic més enllà, la impresionant paret de la presa just davant nostre, i per la dreta una pista on un cartell molt oportú indicava el camí cap a la Punta Alta. Així doncs, motxilles al coll i endavant!

La pista es va acabar ben aviat i unes fites ens varen fer endinsar cap al bosc. El camí era molt perdedor, i més que fites no paràvem de trobar bolets de tota mena i molts rovellons. Finalment no ens va quedar altre remei que sortir del bosc i seguir una pista paral·lela que pujava enmig d'una petita canal que poc a poc s'anava estrenyent, (aquesta pista ens havia de dur als estanys de Coma les Bienes, un punt clar de referència per enfilar l'ascensió al pic). Arribats al capdamunt de la canal, el paisatge es va tornar totalment rocallós i absent de vegetació; les roques, que en un principi no eren més que un pedruscall, es varen anar tornant cada cop més i més grosses, el pare les anava passant per sobre, tot saltant d'una a l'altra com fem als espigons del moll, però jo em veia obligat a pujar i a baixar les roques cada cop que l'espai entre l'una i l'altra era massa gran. Al cap d'una estona d'anar passant per aquest indret ja no podia més; el pare també començava a estar nerviós, no veia cap referència dels estanys, no teníem gens d'aigua ja que ens havíem refiat de trobar-la més endavant, i s'estava acostant una línia de núvols molt negres. La situació era de crisi, el pare va mirar i remirar el mapa i al final ja no estava segur de si estàvem a punt de veure els estanys o si bé érem molt més avall. Va anar a buscar aigua i després de reposar uns instants ens vàrem convèncer que el punt de referència que buscàvem no podia estar gaire

Vista de la Punta Alta des del pic de Comalesbienes. Foto: Jordi Burset

lluny i vàrem decidir seguir -jo no les tenia totes-.

Sortosament el camí estava ben fitat i al cap de poc, al darrere d'un petit tossal, vam veure els estanys, això ens va donar seguretat i ànims per seguir endavant. El camí es va fer més planer fins als llacs, el paisatge era erm i molt rocallós, quasi lunar, hi havia molt silenci, els núvols esmorteïen la llum, no es veia ningú, el paratge era desolat, tot el conjunt feia força basarda.

Just al final del segon estany, el camí va començar a enfil·lar-se, la pujada era molt forta. Al cap de poc ja albiràvem ben clarament el cim de la Punta Alta i, un xic més endavant, a l'esquerra, el Coma les Bienes. Cada cop el desnivell era més pronunciat, les fites ens portaven de dret a una canal a l'esquerra del Coma les Bienes, poc a poc i amb pas molt feixuc ens hi vàrem anar encaixant, al capdamunt de la canal una sensació de brisa fresca a la cara ens indicava que el coll era ben a prop. Un cop a dalt, la vista sobre la vall de Boí, el Comaloforno i els Besiberris era impressionant.

Aquest primer objectiu assolit ens va donar forces per seguir per la cresta fins al cim del Coma les Bienes, 2.895 m, i després de fer un petit flanqueig per un collet, ascendir per la cresta fins al cim de la Punta Alta, de 3.014 m. Havíem assolit el nostre objectiu principal! La satisfacció era immensa, tot l'esforç i el patiment de la pujada ara era recompensat amb escreix. Des de la Punta Alta hi ha una visió extraordinària de 360°: al nord, els pics de Coma l'Espasa, a sota nostre; a l'est, la serralada dels Besiberris un xic tapada pels núvols; al sud, la vall de Boí i el pic de Comaltes, i a l'oest, el pic de Contraix i, més lluny, els cims del circ de Colomers i molts d'altres fins perdre's la vista. Al cim els núvols seguien passant molt de pressa i el silenci i la soledat eren una sensació molt viva. Se'ns havia fet molt tard amb l'ascensió i no era qüestió d'entretenir-se gaire si volíem arribar al refugi amb llum de dia, així és que

després de menjar unes galetes de vitamines vam iniciar el descens. El primer tram fins al pas de coll Arenós era molt dret i rellescós i després d'alguna caiguda vaig optar per assegurar ben bé cada passa. Després del coll el camí va seguir baixant amb un fort pendent, el nostre objectiu primer era el petit estany de la Roca, que semblava no arribar mai. Jo estava molt cansat i només volia arribar al refugi. El pare deia que el darrer tram era pla i que això ens faria anar més de pressa, però això tampoc acabava d'arribar. Després de l'estany el camí

El Montardo reflectit a l'estany de Monges. Foto: Jordi Burcet

va seguir baixant amb el mateix pendent que abans i quan vàrem arribar per fi al rierol del capdaval, el camí no va millorar gens ja que llavors va caldre passar-lo d'un costat a l'altre un munt de vegades i travessar tota mena de rierols i aiguabarreigs que ens varen enfangar fins al capdamunt. Començava a pondre's el sol i no arribàvem al refugi... De sobte, després d'un revolt, va aparèixer el Ventosa i Calvell, eren dos quarts de vuit del vespre i tots els excursionistes estaven sopant, havíem caminat quasi nou hores i jo estava rendit.

El sopar i l'ambient distès i amical del refugi em van animar, de totes formes li vaig comentar al pare

que a l'endemà seria millor tornar al cotxe ja que jo no em veia amb cor d'acabar la ruta que havia planejat. El pare va estar comentant aquesta circumstància amb altres excursionistes i el parer general era que en aquell moment el més important era descansar i que demà ja decidíem. Me'n vaig anar a dormir convençut de tornar cap a casa el matí següent.

El Martí va adormir-se tot just ficar-se al sac, estava rebotat i a mi en recava haver-lo forçat massa, vaig pensar seguir la seva determinació a l'endemà, no era qüestió de fer-li avorir la muntanya a les primeres de canvi.

El dia es va llevar magnífic, sense núvols ni vent, havíem descansat de primera al refugi i el Martí semblava un home nou, amb tot no acabàvem de tenir gaire clar si continuar o bé tornar al cotxe pel camí de la presa de Cavallers. La solució la vàrem trobar tot esmorçant quan en Josep M., un solitari excursionista de Guissona, ens va dir que tenia pensat fer el mateix itinerari que nosaltres havíem previst inicialment i que s'ho volia prendre ben tranquil·lament, tot seguit l'Eva -la companya d'un escalador que tenia la perspectiva de quedar-se al refugi a esperar el seu company- va decidir afegir-se al grup. Amb companyia i amb el dia magnífic que feia vam tirar amunt cap als nostres següents objectius, el pic de Montardo, el coll de Collcresta i el refugi de la Restanca.

El camí i el paisatge eren ben diferents dels del dia anterior, el camí pujava suaument per entremig d'estanys i rierols, la companyia hi afegia conversa i distracció, el dia clar i amb sol feien el caminar fàcil i distret. L'itinerari que vam seguir vorejava l'estany Travessa per l'esquerra per després seguir un petit rierol i una cascada que ens van portar a l'estany de Monges. Tot aquest paratge estava presidit en tot moment per la impressionant imatge del Montardo davant nostre i pels cims del Harlé, el Pa de Sucre i el Tumeneja a la nostra esquerra, mentre que a la dreta

El refugi Ventosa Calvell, baixant del Montardo. Foto: Jordi Burcet

es retallaven les fines agulles de Travessani —on estava escalant el company de l'Eva—. Passat l'estany de Monges la pujada al Montardo està servida, —aquest és un indret molt conegut ja que enllaça amb el GR que va des de la Restanca fins al refugi de Colomers pel port de Caldes. Trobem molts grups que van i vénen, alguns comencen l'ascensió al Montardo, nosaltres ens hi afegim. El Martí, que fins aquest moment ha anat sempre pel davant, ara va darrere del grup, i es queixa tot recordant la pujada del dia anterior. Afortunadament el tram més pendent de l'ascensió és molt curt i ben aviat som a la carena. El dia és molt clar, no fa gens de vent i des d'aquest punt podem veure nítidament la vall d'Aran. Un cop a la carena, la pujada fins al cim resulta molt fàcil per un camí ben fressat. Hem estat de sort, hem arribat un dels millors dies de l'estiu, i la vista és magnífica. Veiem: la vall d'Aran amb l'estació d'esquí de Vaqueira i els cims francesos al fons, la serralada de l'Aneto nevada, la serralada de Tumeñaja just al davant nostre, l'estany de Mar amb l'illot al mig, el Tuc de Ribereta en direcció al circ de Colomers, etc. No ens cansem del paisatge i de les sensacions del cim, fem fotografies —moltes—, mengem, prenem el sol, xerrem amb els que van pujant, en total ens hi estem més d'una hora i no trobem el moment de baixar. Un cop complerts tots els rituals, baixem i ens acomiadem al peu del port. L'Eva i en Josep M. han de tornar al Ventosa, a l'una li resten encara dos dies d'espera dels companys escaladors que han de fer diverses vies pels voltants, i l'altre vol fer la Punta Alta a l'inrevés de com

l'havíem fet nosaltres, potser ens tornarem a trobar demà?

La baixada cap a la Restanca es fa per un camí molt fressat i envoltats d'un paisatge molt bonic. Ens ho prenem amb calma, anem fent fotografies i poc a poc ens acostem al refugi, però en el moment més tranquil de la baixada noto una sensació estranya al caminar, miro bé el que passa i veig que porto tot el taló de la bota esquerra penjant. A veure si això no ens deixarà acabar de completar el nostre itinerari?

La Restanca és un cinc estrelles dels refugis, ampli, amb tota mena de serveis, i bon menjar. Aquí podem prendre una dutxa calenta, ordenar la motxilla, trucar la família i, fins i tot, amb l'ajuda d'una navalla multiserveis que ha portat el Martí i una mica de cordill faig un petit sargit al calçat per poder acabar l'excursió. Mentrestant, el Martí fa una partida d'escacs amb un jove israelià. Al refugi hi ha un gran ambient. A l'hora de sopar la nostra taula sembla la ONU: jo sec entre el xicot israelià i una parella de Zimbawe, el Martí té al davant el seu company de partida i un veterà pescador d'Euskadi, a les altres taules també hi ha gent de totes les nacionalitats, francesos, australians, anglesos, etc. Durant el sopar tothom explica la ruta que ha seguit, les dificultats del camí, etc. El Martí, que està molt integrat a la conversa, explica la nostra ruta i de com ha assolit el seu primer 3.000 m. El pescador basc exclama, "**hombre, pero si has roto techo, esto hay que celebrarlo!**", la xerrada continua amb més anècdotes i fites personals

de tots els de la taula —el Martí és feliç—.

El dia següent només ens resta tornar, és una etapa llarga però força suau. El matí es lleva també magnífic. Sabem que el tram de pujada és a l'inici i que després només caldrà anar baixant fins a la presa de Cavallers. Sortim aviat i abans de les deu ja som al port de Colcrestada. La baixada la fem seguint un itinerari una mica diferent del de la pujada per veure nous estanys, el de Mengades i d'altres més petits que no hi havíem passat a l'anada. En un moment d'exaltació, fins i tot parem a cantar l'himne propi de la Diada, estem contents i feliços per com ens ha anat tota l'excursió.

A les envistes del refugi trobem l'Eva que llegeix, té la cara ben vermella, cremada pel sol del dia abans al cim del Montardo. Ens saludem i parlem una estona. Girem a la dreta en direcció a Cavallers i anem baixant per un camí "excessivament" ben fitat. Ja hi som!, crida el Martí quan veu l'estany i la presa. El camí, però, baixa i baixa, un revolt, un altre i un altre. Ens anem creuant amb gent que puja. Com més avall estem, els que trobem tenen menys pinta d'excursionistes. Bon senyal, ens anem acostant a l'aparcament! El darrer tram és força pla i el "trànsit" en dia festiu és intens. Quan ja som a la vora de la paret, sentim uns crits darrere nostre i ens girem, és en Josep M. que ve corrents, ens aconsegueix, pren alè i ens explica com li ha anat la pujada a la Punta Alta. Pel que sembla va sortir de fosc del refugi i es va embolicar fins que va acabar als peus de les crestes de Colieto. Com que ja era tard, va decidir baixar pel pas de Coll Arenós i pel barranc de Comalespada, des d'on ens ha vist passar poc abans d'arribar al nostre camí. Baixem junts el darrer tram i comentem tota mena d'incidències d'aquests dies. Ambem als cotxes i decidim anar a dinar plegats.

De tornada a Vilanova, el Martí i jo recordem amb enyorança una de les frases del Josep M. quan érem dalt del Montardo: "això de la muntanya, només té gràcia pel tec que es fa quan s'acaba l'excursió!".

I el proper cop, quin sostre trencarem, pare?

Martí i Jordi Burcet
Setembre del 2002

ANETO, LA JOIA DELS PIRINEUS

La revista de l'A.E. Talaia sempre m'ha agradat: llegeixo aquells articles que més m'interessen, i fullejo els altres, les notícies, comentaris, i en conjunt tota la revista. Feia temps que volia afegir-me als col·laboradors de la revista i aportar modestament un article, explicant algunes de les meves vivències a la muntanya, ja que la voluntat, la preparació física, l'organització, l'esforç, i la determinació que exigeix l'excursionisme, la bellesa del paisatge, l'entusiasme i la grandesa de la natura són sensacions que ens agrada comunicar a d'altres companys i companyes, els quals estem convençuts que també fruïran i vibraran de similars sentiments.

Ahora, m'agradaria que aquest escrit sigui com un senzill homenatge (meu i possiblement de molts altres) a en Joan

Toledano, excursionista i gran persona, que habitualment trobem pel local de l'entitat, que apareix en la majoria de les cròniques excursionistes i que forma part del col·lectiu que organitza o realitza moltes de les excursions talaïenques, i que tant ha col·laborat i contribuït a la vida associativa de la Talaia.

Bé doncs, com en Joan Toledano i d'altres cronistes ja han explicat abastament en anteriors articles, una de les modalitats per recórrer les muntanyes, perpetrar travesses o ascensions i gaudir de la natura, és amb esquís de muntanya. Aquest hivern, per diverses circumstàncies, no havíem esquiats gaire, ni per pistes ni per les verges muntanyes del Pirineus. Però hi ha costums, sortides rituals i emblemàtiques que sempre intento repetir: una d'elles consisteix en ascendir a una de

les joies de les nostres muntanyes i cims, l'Aneto (amb esquís, a peu, ... corrent si poguéssim). És com una atracció. Encara que fos només arribar al Portillon superior i contemplar l'Aneto descansant sobre el coll de Coronas i amb tota la gelera estesa fins a l'infinit. Reconec que si dominés la tècnica del dibuix o de la pintura ja hauria pujat amb els llapis, pinzells i les teles. Sort en tenim, de la fotografia!

Hem de trobar i configurar el grup de companys que s'adapti al nivell adequat, ja que a mesura que passen els anys les forces ja no són les òptimes. Vaig a buscar en Joan Toledano per preguntar-li si volia afegir-se al grup, i si més no, compartir il·lusions i aventures durant una estona al local de la Talaia, ja que havíem coincidit dos anys enrere en una ascensió similar també a l'Aneto. I no us penseu pas que forméssim una "cordada" homogènia, sinó tot al contrari, haig de treure'm el barret davant la seva condició física, la seva potència, l'entusiasme per la muntanya i el domini de totes les tècniques de progressió. No podia venir, ja que tenia tota l'agenda plena fins a no sé quin any!, i a més tenia previst pujar-hi unes quantes setmanes més tard amb un grup "selecte" que porten a terme una preparació d'alt nivell, i només de pensar en el ritme de l'ascensió em venen esgarriances.

Així que finalment configurem un grup de 5 companys (en Joan Carles, en Joan Puig, en Vicenç,

Iniciant l'ascensió, de camí cap a la Renclosa. Foto: Joan Alsina

L'Aneto des del pas del Portelló Superior. Foto: Joan Aisina

l'Eladio i jo mateix): 3 amb esquís i 2 amb raquetes. Busquem el dia. La primera opció falla pel mal temps previst i ja no fem el viatge. Estem a mitjan abril, i ho volem fer aviat, ja que el maig en ocasions ja fa massa calor i, encara que hi ha neu, s'han de carretejar els esquís amunt i avall durant molts trams.

El primer entrebanc sorgeix quan verifiquem que no podem anar a dormir al Refugi de la Renclusa. Quan hi truques et diuen que no hi ha lloc per al dia escollit, ni per a qualsevol cap de setmana de tot l'any. Tot el calendari està ocupat. Us convido a fer la prova ... no et fan la reserva. I ho he llegit també recentment als diaris en una carta d'altres excursionistes. Què passa amb aquest refugi? Com s'hi pot anar? Quin carnet és necessari treure't? Seria bo que la FEEC intervingués en aquest assumpte, ja que no sé quin procediment hem de seguir per fer la reserva corresponent. Però la gota que fa vessar el vas és que a l'Alberg dels Llanos de l'Hospital tampoc hi ha lloc per a tothom; en canvi curiosament a l'Hotel sí, és clar, per uns 75 €/pp. En fi, lamentable. És clar, hi podem anar en tenda o fer bivac a La Basurta, a La Renclusa o més amunt, però no ens agrada la idea. Preferim anar a dormir a la Fonda Barrabés de

Benasc i sortir de bon matí, ja que la neu caiguda des de feia una setmana impedia la circulació per la pista i arribar fins al parking de La Basurta, als vehicles i tot-terrenys. S'havia d'aparcar obligatòriament el cotxe a l'entorn de l'esmentat Hospital de Benasc.

Toca el despertador a les 4 de la matinada, i 1/2 d'hora més tard aparquem el cotxe davant de l'Alberg-Hotel, retirant prèviament una tanca per poder passar amb el cotxe. Però el propietari, gerent o responsable del negoci, vetllant pels seus interessos, va obligar a retirar el cotxe aparcant davant l'edifici i situar-lo en un racó del camí, ja que ell havia de pagar impostos i nosaltres érem una merda de muntanyencs que

anàvem d'excursió i no fèiem les adequades aportacions econòmiques a aquell negoci tan pròsper. I això passava a 1/2 de 5 de la matinada! No volem embolics, i retirem el cotxe a un lloc que no faci nosa.

No som gaire afeccionats a mirar el rellotge, però en certs moments de l'excursió apliquem els consells i complim els requisits. A les 5 h en punt, a 1750 m d'altura, comencem a caminar amb les botes d'esquí i carregats amb els esquís a l'esquena per la pista plena de neu dura i, vigilant de no patinar. És fosc, hi ha lluna plena i la visibilitat és molt bona sense necessitat de llanternes. Després de recórrer uns 500 m ja veiem factible calçar-nos els esquís, sempre pel camí fins als llacs de Plan d'Están, els quals deixarem a l'esquerra i remuntem directament cap a La Renclusa. Però la neu és dura i preferim col·locar-nos els grampons a les botes, i tornar a carregar els esquís. La progressió ara és més segura. Però en Vicenç i jo remuntem massa pel pendent i aquest llisca uns quants metres avall sense conseqüències: un petit ensurt. Durant la marxa veiem uns embolcalls a terra i, quan hi estem a sobre, ens adonem que són uns excursionistes que fan bivac.

Arribem a La Renclusa, sense passar per La Basurta, al voltant de les 8h. Ja és de dia i

Travessant el Port de Mahoma. Foto: Joan Aisina

amb molt bona visibilitat. L'entorn del refugi és trist: restes d'obres, ortigues altes, brutícia,... ja fa temps que no tinc bona impressió de la guarda d'aquest refugi. No entrem a l'edifici, però aprofitem per fer un descans, menjar i veure. Muntem els esquís amb les pells de foca i les ganivetes, i endrecem les motxilles. L'Eladio encara no s'ha posat les raquetes i prefereix continuar amb els grampons, mentre que en Vicenç no pot escollir: els grampons no se li adapten a les botes i no disposa de suficients corretges. La neu encara és dura. Fa fred i comença a bufar una mica el vent. Ens han avançat bastants grupets d'esquiadors, de surfistes, i d'altres amb raquetes o sense. Des d'aquesta posició es pot veure que la neu, dura i consolidada, cobreix pràcticament tota la muntanya fins als cims de La Maladeta. La nevada caiguda ja fa més d'una setmana devia ser molt abundant.

Arranquem a bon ritme i ens escampem per la muntanya seguint les nombroses traces. Excursionistes per tot arreu, en silenci, i fent giragonses en totes les direccions. A mesura que avancem el temps empitjora i està a punt de ploure. Fem una parada per descansar i menjar algun 'ganyip'.

En Vicenç diu prou. No veu clar que pugui progressar adequadament només amb les raque-

tes. A més està cansat i no es troba en condicions. Decideix tornar ara que té el Refugi encara a la vista i abans que el temps empitjori, aprofitant que alguns esquiadors també han començat a baixar. La resta del grup continuem l'ascensió, ara en fila, un darrere l'altre, barrejats amb tots els excursionistes que anem trobant o que ens han atrapat. Deixem la cresta dels Portillons a l'esquerra i seguim en direcció oest cap a la cresta de la Maladeta, amb esquís i les ganivetes. Guanyem altura i quan ja hem superat la posició del pas del Portillon superior, flanquegem cap a l'est, girant 180° i arribem amb precaució sota mateix del Pic del Portillon Superior. La vista és superba, la neu ho cobreix tot, fins i tot l'estret pas que ens condueix a la gelera està ple de neu. Ara tot serà més senzill i agrait un cop situats sobre la gelera que sembla no tenir fi. Parem, fotos i un bon àpat. Mentrestant el temps ha millorat i s'entreveu el sol entre uns núvols grisos.

Hem de tornar a carregar els esquís i baixar per unes escales practicades a la neu pel pas dels muntanyencs. Ens esmicolem vers la grandària de la gelera, en la qual podem progressar amb els esquís, ara sense les ganivetes, més ràpidament. Així, de mica en mica i embaudats amb les perspectives paisatgístiques, llisquem sobre la neu fins arribar a un dels indrets

més grandiosos de l'ascensió: el Coll de Coronas. A hores d'ara quedem en Joan Carles i jo, ja que els altres dos companys ja s'han avançat prou perquè ja estiguin a dalt. Una paradeta, i no puc deixar de mirar a l'altra banda del Coll vers la vall de Coronas i els seus llacs glaçats, immersos en una colpidora solitud. Tampoc no hi queda ningú, al Coll.

Després d'animar el meu company (ja començava a renunciar a la part final), enfilem l'última pujada abans del cim. Necessitem de nou les ganivetes, ja que el temps ha empitjorat i ha començat a bufar el vent de valent. Després d'un bon tram i de dues o tres voltes maria, el vent és tan fort que quasi ens tomba. Hem de parar i arrapar-nos a la muntanya: no podem treure'ns els esquís donades les condicions i la inclinació de la muntanya. A prop nostre, una noia que havia plantat els esquís quan pujava intenta baixar fins a ells. De mica en mica anem progressant fins que podem arribar a una part més plana, però un cop assolida una bona posició, preferim continuar amb esquís fins a la màxima altura possible. Veiem el cim a un 100 m aproximadament i ens creuem amb els esquiadors que comencen la baixada amb molta precaució, circumstància que també ens transfereix la suficient confiança per arribar fins a uns quants metres del pic. Amb els pals i piolet grimpem per damunt la neu, ara apilada irregularment, i assolim el cim, mentre ja no recordem si fa vent o no.

El Pas o Pont de Mahoma està encara ple de personal, amunt i avall, alguns amb molta seguretat malgrat les botes d'esquí, d'altres prenent les adequades precaucions. En Joan Puig i l'Eladio estan al bell mig del pas de Mahoma i se'ns acosten. Nosaltres ens quedem, no tenim quasi forces i no volem perdre gaire temps. Hem de menjar, fem alguna foto i gaudim de l'espectacle: les valls s'han fet petites i

Preparant la baixada des del cim. Foto: Joan Alsina

Des dels Aigualluts podem veure tot el descens (1.400 m) des del cim de l'Aneto. Foto: Joan Alsina

destaquen els cims i les crestes. A prop tenim el Tuc de Mulleres i el Pic de Salenques, i més a l'esquerra (Nord) la Vall d'Aran. Ha estat dur per a nosaltres, però ho hem aconseguit. Cal estalviar les poques forces que ens queden per a la baixada, que es preveu llarga.

Ara toca treure les pells de foca i calçar-nos els esquís ben travats per baixar esquiant. En una excursió d'aquests tipus, la segona part és una nova faceta. Al meu entendre no és l'objectiu final sinó la continuació de la jornada amb noves sensacions, ja que per mi tan plaent és l'ascensió com la baixada. Són al voltant de les 2 h del migdia quan comencem a baixar. Els primers girs són per mi imponents i em fan molt de respecte, ja que la situació des d'on comencem a esquiar és molt aèria, les cames tremolen i manca la seguretat dels propis recursos en els automatismes d'esquiar. El meu company pren la iniciativa i es llença cap avall a gran velocitat. Joestic més dubitatiu però el segueixo sense pensar-m'ho gaire. Mentre, l'Eladio ha començat a baixar amb les raquetes, ja que ara la neu ja és més tova, acompanyat de prop per en Joan Puig esquiant.

Ens desviem expressament cap al Coll de Corones per fruit

millor del descens i en Joan Carles i jo fem una petita parada per amarar-nos de la grandiositat del paisatge obert davant nostre, mentre els companys segueixen en diagonal en una direcció entre el Portillon Inferior i la vall de Barrancs. A partir d'aquest moment ens separem, preveient la reunificació al planell d'Aigualluts. A partir d'aquí, s'inicia un descens llarg i innarrable, obligats sovint a parar i estirar o flexionar les cames per relaxar la musculatura i poder reiniciar la marxa amb suficients garanties.

No ens hem de treure els esquís en cap moment del descens, i només ens cal fer algun "schuss" quan ja ens trobem sobre el riu de Barrancs, cobert de neu i glaç encara. Arribem, sense treva, als Aigualluts, travessem l'aigua dels rierols, que s'esmuny sota ponts de neu a punt de trencar-se, i parem sota l'ombra d'un dels pocs pins prop del camí, quasi al final, just quan en girar-nos veiem tota la immensitat de la glacera i la part més alta de l'Aneto. En aquell moment feia un sol espantant que cremava la pell de la cara, ja que lentament els núvols i el vent s'havien esvaït. Mentre descansam a l'ombra ben merescuda i fem un àpat, no podem deixar de mirar les traces i el tram recorregut en el descens,

i alhora esperem els companys. Prop nostre cauen petits allaus, sense cap tipus de perill, impulsats pel desglaç i acompanyats del soroll característic. Mirem el rellotge i són les 4 h de la tarda, i tranquil·lament fem una petita becaïna.

De sobte sentim una fressa a l'altra banda d'Aigualluts i sota el promontori o Turó de la Pleta de la Renclusa: són els nostres companys, que estan a punt d'arribar a Aigualluts i es veuen obligats a passar el riu just quan aquest està a punt d'entrar al Forau del Aigualluts. Com que no troben cap pas practicable ni cap pont, han de treure's les sabates per passar el riu ja que, en aquest punt i en plena època de desglaç, és molt cabalós. Ens reunim i comentem les anècdotes i descrivim els llocs recorreguts.

Com que ja s'ha fet tard i encara queda molt de camí, hem d'iniciar el retorn cap a l'Hospital de Benasc, quan són gairebé les 5 h de la tarda. Aquest últim tram, entre neu, riu, aigua i desglaç, treure i posar esquís i caminar, se'ns fa molt dur.

Finalment, i després d'un bon tram amb els esquís a l'esquena, arribem a l'Hospital. Són les 7 h de la tarda, i en total han estat 14 h. I això aquí, als Pirineus: no parlem pas d'Alps o d'altres cims. Quan li ho expliquem al Joan Toledano i als seus col·legues, potser riuran per sota el nas.

Però nosaltres gaudim de la satisfacció d'una llarga jornada, tranquil·la i espectacular. No ha estat difícil, però sí molt dura, la distància i el desnivell (1700 m) no perdonen. Ens reunim amb el Vicenç i fem la cervesa: estàvem realment molt cansats. Alguns diran que no n'hi ha per a tant, però nosaltres estem orgullosos i volem explicitar-ho amb aquest escrit.

28 d'abril de 2002
Joan Alsina Butí

Notícies i comentaris

EDICIÓ DE MAPES EXCURSIONISTES

La Diputació de Barcelona, a través de l'Oficina Tècnica de Cartografia i SIG Local, i l'editorial Alpina han editat tres nous mapes excursionistes. Es tracta dels mapes de Serra del Cadí; Pedraforca-Moixeró-La Tosa, i Montgrony-Fonts del Llobregat.

La realització d'aquests mapes es va iniciar l'any 2001 amb la publicació del mapa de Sant Llorenç de Munt i l'Obac i continua amb els del Montseny, Montserrat, Rasos de Peguera i Serra d'Ensiya, Moianès, Sant Salvador de les Espases, Cingles de Bertí i Gallifa, Garraf, Ollèrdola i Pantà de Foix, Montnegre-Corredor, Meandres del Ter, Montesquiu, Lluçanès, Serra d'Ordal, Plana de Vic, l'Alta Anoia, Parc Serralada Litoral, Sant Mateu i Conreria. Dins de la mateixa sèrie, però en conveni amb el Patronat de Collserola, s'ha publicat també el mapa del Parc Natural de Collserola.

MARXA DE RESISTÈNCIA MONTSERRAT-REUS

Inclosa en la 5ª Copa Catalana de Marxes de Resistència de la FEEC, aquest setembre s'ha celebrat la 13ª Marxa Montserrat-Reus, de 100 km, per camins de muntanya. Tot i que no hi havia grans desnivells, va ser una prova molt dura per als participants, ja que aquests cent quilòmetres van requerir un gran esforç físic i psicològic. La meteorologia també va contribuir a molts abandonaments entre la xafogor del matí, les tempestes de la tarda i la boira del vespre, i van fer desistir a gairebé la meitat dels participants: de 316, només varen arribar 161 a la Palma de Reus. Una bona organització a càrrec de la Secció Excursionista del

C.F.Reddis, que cada vegada s'està trobant amb més dificultats per mantenir l'itinerari de la marxa, a causa de les contínues obres de l'AVE.

L'ALPINISTA ITALIÀ, CESARE MAESTRI, VOL PUJAR AL SHISHA PANGMA, ALS SEUS 73 ANYS

Durant aquest setembre, el conegut alpinista italià Cesare Maestri, l'*Aranya dels Dolomites* i també per la coneguda via del Cerro Torre, vol ara als 73 anys assolir el seu primer vuitmil, i ha escollit el Shisha Pangma a l'Himàlaia del costat tibetà. Si ho aconsegueix serà la persona de més edat que hagi reeixit en assolir un cim de més de vuit mil metres. Maestri, que anirà acompanyat d'altres reconeguts alpinistes, canvia el seu confortable refugi del Trentino per les condicions extremes himalaienques per una bona causa, batejant aquesta expedició *Un vuitmil per la Pau*, i pretén promoure amb la seva ascensió valors universals com poden ser la pau, la justícia, la igualtat, etc. Li desitgem molta força i molta sort.

CURSES DE MUNTANYA. TROFEU KIMA, LA PROVA MÉS DURA DE LA COPA DEL MÓN

Entre el 22 i 25 d'agost va celebrar-se a Valmasino (Alps italians) la que sens dubte és la prova de muntanya més llarga i dura de tot el circuit mundial de la FSA, el "Trofeu Kima". En aquesta competició, de 48 km de distància, hi van participar alguns dels components de la Selecció Catalana de Curses de Muntanya de la FEEC.

I els resultats més destacats pel que fa a la Selecció Catalana, els van protagonitzar

les noies, així Emma Roca va pujar al pòdium en tercera posició i l'Anna Serra va entrar en quarta.

Mentre que la classificació de la Copa del Món segueix encapçalada per catalans: en homes Agustí Roc, tot i no haver participat en aquesta competició, reservant-se per a la propera cursa, i per Teresa Forn en categoria femenina.

La "Kima" va estar dominada en tot moment pels grans favorits, el mexicà Ricardo Mejia i els germans italians Dennis i Bruno Brunod, seguits a pocs minuts pel català Esteve Canal. Pel que fa a les dones, era la francesa Corinne Favre la qui es va destacar de les seves perseguidores, la italiana Glorianna Pellissier i les catalanes Emma Roca i Anna Serra seguides de Marta Busquets i Teresa Forn.

La dificultat d'aquesta prova resideix en l'alçada del recorregut -un GR anomenat "Sentiero Roma"- que està per sobre dels 2500 m, arribant pel "Passo del Cameraccio" fins als 2950 m, però també els forts desnivells a superar tant de pujada com de baixada, afegint trams de neu i llargues tarteres a més d'algun pas tipus via ferrada. D'això se'n diu fer un bon paper!

EL PLA DE PROTECCIÓ DEL GARRAF LIMITA DE MANERA DEFINITIVA L'ACTIVITAT MINERA A LA ZONA

Ha entrat en vigor la modificació i ampliació del Pla especial de protecció del Parc Natural del Garraf, després de la seva publicació al DOG. Finalment, amb aquesta modificació del planejament s'aconsegueix acoblar el planejament

Notícies i comentaris

municipal i el planejament especial del Parc, amb les superfícies d'explotació minera i els projectes de restauració aprovats per Medi Ambient.

Després de molts anys de batalles judicials i complicades negociacions, amb els convenis i acords presos s'ha passat de les 2807 ha d'explotació minera anteriors a les 371 ha actuals. D'aquesta forma es tanca una activitat definida com incompatible i que haurà de restaurar el seu impacte ambiental seguint les directrius del projecte de restauració homologats i aprovats per l'Administració autonòmica. Així mateix, en aquest planejament queden recollides les previsions del Programa metropolità de gestió de residus municipals i que determinen la finalització dels abocaments de residus orgànics a la Vall de Joan abans del 31 de desembre de 2006, així com el projecte integral de restauració de l'àrea de l'abocador que ja s'està duent a terme, i de la qual ja vàrem informar des de les pàgines d'aquesta revista.

Han transcorregut més de quinze anys d'ençà que el 1986 es va aprovar el primer Pla especial de protecció de l'Espai Natural del Garraf, i finalment s'ha aconseguit consolidar el seu objectiu fonamental que era l'establiment d'un règim de protecció i conservació del medi físic, el paisatge, els sistemes naturals i la diversitat biològica d'aquest espai, compatible amb l'aprofitament sostenible dels seus recursos i l'activitat dels seus habitants, a més de l'ordenació de l'ús públic i el foment del coneixement i respecte al medi. Així, en coordinació amb les administracions, s'ha aconseguit la unió de tres espais naturals protegits, com són el Garraf, Olèrdola i el Foix.

ELS ECOLOGISTES DE L'ESTAT S'UNEIXEN PER EVITAR EL FINANÇAMENT COMUNITARI DEL P.H.N.

Aquest setembre les organitzacions ecologistes principals (Ecologistas en Acción, WWF/Adena, SEO/Birdlife i Greenpeace) van presentar la campanya conjunta "Esto no es Plan" contra el Plan Hidrológico Nacional (PHN), la qual té com objectiu aconseguir que la Comissió Europea endegui els procediments legals necessaris per aturar el desenvolupament del Pla i desautoritzi el seu finançament amb fons estructurals.

Així Greenpeace, a través del seu director Juan López de Uralde, ha criticat contundentment que el PHN va directament en contra de l'article 25 del Pla d'Acció assolit després de la Cimera mundial sobre el desenvolupament sostenible de Johannesburg i argumentant que la UE no hauria d'aprovar el finançament que contempla més de 860 projectes totalment en oposició a la directiva europea d'Habitats i de la Llei Marc de les Aigües. Igualment els responsables de les altres organitzacions ecologistes s'han manifestat en el mateix sentit, així Alejandro Sánchez, de la "Sociedad Española de Ornitología" (SEO), fou taxatiu a l'hora de qualificar el PHN "de todo menos respetuoso con el marco ambiental de la UE" per la qual cosa "no debe ir ni un solo euro de los fondos estructurales para su financiación", ja que pel que sembla les obres afecten a un 10% de la Red Natura 2000 i al 30% de les anomenades ZEPAS (Zona de Especial Protección para las Aves), mentre Ecologistas en Acción han presentat 15 queixes a la UE, majoritàriament contra les obres en curs, els de WWF/Adena han denun-

ciat les limitacions d'accés a la informació que imposa el Ministeri del Medi Ambient a qualsevol investigació sobre el PHN.

PRIMERA FIRA DEL LLIBRE DE MUNTANYA AL COLLSACABRA

Quan aquesta revista estigui ja a l'impremta, s'haurà celebrat la primera Fira del Llibre de Muntanya, anunciada pel cap de setmana del 5 i 6 d'octubre. I el magnífic escenari d'aquesta Fira és el poble de Tavertet, on no només s'exposaran llibres sinó que es realitzaran diverses Taules Rodones amb qüestions com "El llibre de muntanya a la Catalunya d'avui", "Jacint Verdaguer, Artur Osona i Juli Serra: tres visions de les Guàrdies", "Muntanya i Comunicació", "La Muntanya: parc temàtic o entorn sostenible" amb la conferència prèvia sobre "l'Estat del medi ambient al Collsacabra", i també una conferència-vermut sobre "Diversitat de les cuines de Catalunya: la de muntanya" i finalment "La muntanya i els valors educatius", totes elles amb coneguts ponents i conferenciants del món editorial i muntanyenc. Al mateix temps hi haurà diverses presentacions de llibres i materials audiovisuals d'algunes empreses editorials, entre les quals també la nostra FEEC participa com expositor. Esperem que sigui un èxit i que en properes edicions la nostra entitat tregui el nas per aquesta Fira.

NOU REFUGI A LA SERA DE L'ALBERA

Ens arriba la notícia que el passat juny va inaugurar-se a La Jonquera un nou refugi per a excursionistes promogut pel Centre Excursionista Jonquerenc (la Secció de Muntanya

Notícies i comentaris

de l'Associació Cultural - Esportiva Jonquerenca). El nou refugi es troba ubicat en l'antiga torre de vigilància de Carmanxel. Aquesta torre és un edifici catalogat, fet tot de pedra, que forma part de la història recent de la vila de La Jonquera i que va ser construïda com a torre de defensa a finals del segle XVIII.

Recentment ha estat restaurada per l'Ajuntament de La Jonquera i cedida al CEJ com a refugi, que porta el manteniment i en gestiona l'ús. El nou refugi disposa de llum, aigua corrent, sanitaris i mobiliari (lliteres, bancs i taules) i té capacitat per a 18-20 persones.

Des d'aquest lloc es poden visitar tots els racons del parc natural de l'Albera així com nombroses restes romàniques i prehistòriques (dòlmens i menhirs) que es troben dins el terme municipal, amb excursions que poden anar des del Castell de Rocaberti al cim del Puigneu-lós o el castell de Requesens, sense oblidar que pot servir per a pernoctar als senderistes del GR-11 o també el GR-2.

EXPEDICIONS CATALANES AL TIBET

Almenys cinc expedicions de casa nostra sembla que estan lluitant per assolir els vuit mil que es proposaven i per les notícies que tenim en el moment de redactar aquesta nota estan intentant superar el mal temps que està fent a tota la zona.

Així l'expedició Berguedana al Cho Oyu ja havia instal·lat el camp 2 a 7100 m i tot hi haver fet un bon treball d'acclimatació, hauran d'esperar que millori aquest mal temps post-monsònic.

Mentre els de l'expedició de Banyoles al Shisha Pangma, que igual que els berguedans també han fet una bona aclimatació i també han deixat instal·lats els camps 1 i 2, estan a l'espera de la millora del temps per prosseguir amb l'atac al cim. Cal dir que aquesta expedició coincideix amb la que també comentàvem en aquesta mateixa secció de l'alpinista italià de 73 anys, Cesare Maestri, i que segurament estarà enganxat pel mal temps.

Les notícies més dolentes de l'Himàlaia provenen sense cap dubte de l'expedició gironina al Cho Oyu. Aquest setembre, mentre feien una ascensió d'acclimatació a un cim de 5600 m, Jordi Bosch "Baraca" ha sofert un accident que ha trastocat els plans de l'expedició: a les dificultats d'evacuació de l'accidentat s'ha d'afegir el mal temps de la zona i que ha obligat a tornar l'expedició cap a casa on en Bosch ja es troba recuperant-se de les lesions sofertes a la pelvis i les costelles.

També l'expedició Reus al Shisha Pangma ha tornat cap a casa pel mal temps, amb característiques poc habituals per aquestes dates i que ha deixat la muntanya carregada de neu que dificulta molt la progressió i augmenta el risc d'allaus, especialment al tram final de l'ascensió.

Un altre expedició pendent de la meteorologia és la d'Esplugues també al Shisha Pangma, els quals estan al camp base a l'espera de poder instal·lar els camps 1 i 2, i de moment tenen forces esperances que el temps millori.

NOTA DE LA REDACCIÓ. Mentre tancàvem aquesta edi-

ció ens ha arribat la notícia que tant l'expedició de Banyoles com la d'Esplugues han aconseguit assolir el Shisha Pangma. Felicitats!

EXPOSICIÓ "VERDAGUER PELS CAMINS D'ANDORRA"

La Unió Excursionista Sabadell, juntament amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sabadell s'afegeix a l'Any Verdaguier amb l'exposició "Verdaguer pels camins d'Andorra". Aquesta exposició fou inaugurada el passat 16 de setembre al Casal Pere Quart de Sabadell i estarà oberta fins a mitjan octubre. És una exposició del Centre de Cultura Catalana del Principat d'Andorra i compta amb el patrocini de la Fundació CaixaBank i el Govern d'Andorra.

S'EDITA UNA GUIA DEL PARC NATURAL DE SANT LLORENÇ DEL MUNT I L'OBAC

Coincidint amb el trentè aniversari del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i de la Serra de l'Obac, la Diputació de Barcelona n'ha editat una guia. Aquesta inclou més de cinc-centes il·lustracions i fotografies, quatre rutes amb cotxe, divuit itineraris a peu i una relació d'equipaments del parc i dels dotze municipis que l'integren. La publicació ha estat redactada pel biòleg i educador ambiental Gonçal Luna i fa un repàs complet dels valors naturals i culturals del massís.

Aquesta és la segona guia de la col·lecció "Guies dels Parcs de la Diputació de Barcelona". La primera és sobre el Parc Natural del Montseny i s'està treballant en les dels Parcs del Garraf i del Montnegre - Corredor. El preu

Notícies i comentaris

d'aquestes guies és d'uns disset euros i les podreu adquirir a les llibreries especialitzades i a la llibreria de la Diputació de Barcelona.

LA UNESCO ESTUDIARÀ SI DECLARA ELS "PICOS DE EUROPA" RESERVA DE LA BIOSFERA

El president del Comitè espanyol del Programa Hombre y Biosfera de la UNESCO, Javier Castroviejo, va declarar recentment que s'haurà d'esperar fins a novembre per saber si el conegut massís de Picos de Europa i el seu entorn són declarats Reserva Mundial de la Biosfera, quan l'esmentat organisme estudiï el projecte proposat.

Castroviejo va aclarir en les seves declaracions que el fet de demanar aquesta elevació de categoria del que ara ja és Parc Nacional va acompanyat d'un projecte molt més ambiciós, que espera que es reconegui com a Reserva Mundial de la Biosfera tota la serralada cantàbrica, des de Nafarroa fins el Cap de Finisterre.

SKY SKI TROPHÉE MONT BLANC

A començament d'aquest setembre es va disputar la quarta edició del Sky Ski Trophée Mont Blanc, una competició que combina raid a peu i esquí de muntanya per la muntanya més alta dels Alps. En aquesta prova varen participar la selecció catalana de la FEEC, Emma Roca, Anna Serra, Agustí Roc i Xavi Cadena, encara que desconexem les classificacions obtingudes.

Els equips formats per dos atletes hauran de recórrer el

trajecte complet dels telefèrics del Mont Blanc, des d'Itàlia fins a França. El total de l'itinerari és d'uns 30 km i un desnivell acumulat de 3550 m. La sortida es donava a Courmayeur (Itàlia) a 1200 m i en el primer tram els participants havien de pujar fins al refugi Torino, a 3382 m, i allí posar-se els esquís de muntanya i travessar la Mer de Glace per enfilarse al final a l'Aiguille du Midi, ja a Chamonix (França).

L'edició d'enguany ha estat organitzada amb el patrocini del Comitè Italià per a la celebració de l'Any Internacional de les Muntanyes, i el van dedicar al Romano Cugnetto, organitzador de les tres primeres edicions, recentment desaparegut.

CURS INTENSIU DE SOCORRISME I MEDICINA D'URGÈNCIES A LA MUNTANYA

Anunciat pel 17, 18 i 19 d'octubre, tot i que sabem que la notícia no us arribarà a temps als interessats, cal deixar constància de la bona iniciativa que han impulsat l'Hospital de Puigcerdà i el Consorci Hospitalari de Catalunya d'organitzar aquest curs intensiu de Socorrisme i Medicina d'Urgències a la Muntanya a celebrar a Puigcerdà.

El curs està adreçat a:

- Professionals sanitaris amb activitat a zones de muntanya: metges i personal sanitari d'estacions d'esquí i muntanya, de grups de rescat i professionals sanitaris de zones rurals.

- Professionals del socorrisme en muntanya: bombers,

policies, pisters-socorristes, membres de grups de rescat, etc.

- Professionals de la muntanya que ocasionalment participin en tasques de socorrisme: guardes de refugi, guies de muntanya, instructors de muntanya, professors d'esquí, monitors d'activitats a l'aire lliure, etc.

- Muntanyencs interessats en ampliar els seus coneixements de socorrisme de muntanya.

Aquest curs tindrà lloc a la Sala d'Actes de la Residència de Puigcerdà al centre Sòcio-sanitari de la Cerdanya, i el director és Enric Subirats Bayego, diplomad en Medicina d'Urgències de Muntanya per la Universitat de Toulouse, i és cap del Servei de Medicina Interna de l'Hospital de Puigcerdà i del Servei Mèdic de l'estació d'esquí de Masella.

CONGRÉS ANUAL DE LA FEDERACIÓ EUROPEA DE SENDERISME (ERA)

Com estava previst, la FEEC va organitzar els passats 27, 28 i 29 de setembre els actes del Congrés Anual de la ERA. L'esdeveniment, que va tenir lloc a la Val d'Aran, comptava amb el suport de Turisme de Catalunya i Torisme Val d'Aran, i forma part dels actes que la FEEC tenia programats amb motiu de la celebració de l'Any Internacional de les Muntanyes.

L'ERA, que és la federació que aplega totes les associacions de senderisme d'Europa, entre elles la FEEC, regula tots els temes referents als senders (eixos europeus,

Notícies i comentaris

promoció, senyalització, etc.) i aquest any la trobada ha comptat amb la participació de 36 delegacions de 21 països, amb més de 90 participants en l'Assemblea. El dia 26 la FEEC ja havia acollit a Barcelona la reunió prèvia de la Junta Directiva (Presidium) de l'ERA, per traslladar-se posteriorment a la Val d'Aran. Després de les reunions de treball prèvies per part de la comissió de senders i d'activitats, l'endemà es va inaugurar l'Assemblea pel Síndic de la Val d'Aran, l'Alcalde de Vielha i el president de la FEEC.

Posteriorment el president de l'ERA, Jan Havelka, va procedir a obrir l'Assemblea, de la qual es desprèn que es van tractar temes molt importants, com el futur finançament de l'organització, les gestions per aconseguir major reconeixement per part de les institucions europees i l'aprovació d'un codi europeu del senderista, que deuran assumir i posar en pràctica totes les associacions membres.

La cloenda, en un sopar de gala a Arties, amb parlaments d'agraïment als amfitrions i de reconeixement a la tasca realitzada, també va servir per decidir que la propera Assemblea es faria a Cracòvia (Polònia).

Paral·lelament s'havia celebrat la Trobada de Senderisme Pirenaic, també organitzada per la FEEC i la FEDME, amb el suport de la CTP (Comissió de Treball dels Pirineus) i de Gaz de France, amb els objectius de:

- Revaloritzar el senderisme als Pirineus (des dels ves-

sants turístics, culturals, esportius, ecològics, etc.)

- Reivindicar els valors ecològics i d'ús sostenible del senderisme a la muntanya com espai natural, històric, cultural, etc.

- Exposar la situació i gestió de senders (marcatge, manteniment, etc.)

- Proposar actuacions sobre enllaços pirenaics (GR-10 francès i GR-11 espanyol)

La Trobada, que s'inicià amb una Roda de Premsa per manifestar-ne els objectius, continuà a la tarda amb una Taula Rodona sobre el tema: "Senderisme als Pirineus. Valors i contribució al desenvolupament sostenible" amb ponents d'ambdós vessants dels Pirineus, i on es va dissertar i debatre sobre els objectius de la Trobada, finalitzant amb una conferència sobre "Salut i Material de Muntanya". Com a cloenda es féu una caminada del Pla de Beret al Port d'Orla amb la presència dels membres de totes les federacions.

3a ACCIÓ A LA RESTANCA DE MOUNTAIN WILDERNESS

Un grup de més de 30 persones, entre socis i amics de Mountain Wilderness, es van reunir al refugi de la Restanca els passats 28 i 29 de setembre per dur a terme la tercera acció en aquest entorn. L'acció s'emmarca dins la recuperació d'espais naturals a Era Val d'Aran en la que està treballant Mountain Wilderness en els darrers anys amb el Conselh Generau d'Aran i Endesa Generacion, visitant en aquesta ocasió la zona d'Estanh Mar per veure els treballs de recuperació i retirada de materials

feta per Endesa i al mateix temps recollir i agrupar altres deixalles per facilitar la seva recollida en helicòpter. Es van omplir uns 20 sacs que van quedar agrupats sobre la plataforma de l'antic refugi.

Després de parlar de projectes futurs, la trobada es va tancar amb un dinar a Arties ofert pel Conselh Generau de l'Aran. Els responsables d'aquesta acció de neteja valoren l'acte molt positivament, tant per la participació com per la sensibilitat de les institucions.

MOLTES CURSES I MARXES DE MUNTANYA EN AQUESTA TARDOR

La veritat és que això de les curses de competició ja comença a ser un veritable poti-poti.

Per aquesta tardor s'hauran fet: la 2ª edició de la Cursa de Muntanya de Paüls, organitzada per la UEC de Tortosa; mentrestant, a final de setembre s'haurà celebrat també la Cursa de muntanya del Catllar (Ripoll) organitzada pel C.E. Ripoll, i a començament d'octubre la Secció d'Esquí del CEC organitza la 3ª edició de la Cursa Alpina de la Molina, el mateix dies que els nostres veïns del Vendrell del Grup Muntanyenc de la Lira Vendrellenca organitzen la marxa Trekakames, de resistència, amb 90 km en menys de 24 hores.

Estarem promovent entre les entitats i la FEEC una exaltació de l'esforç físic i atlètic per damunt del recorregut assenyat dels excursionistes corrents i normals? Si és així, digueu-nos-ho.

Mar Blau

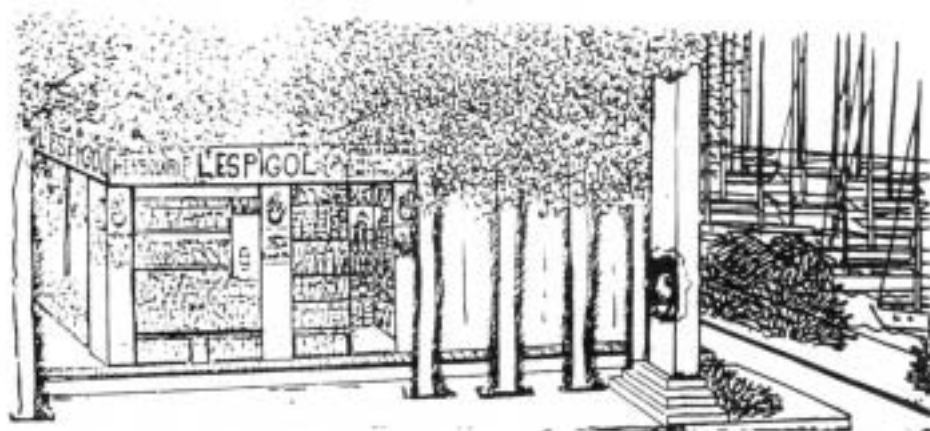
SUPERMERCATS

Carrer del Dr. Zamenhof, 28
Vilanova i la Geltrú
Tel. 93 815 92 14

Passeig Marítim, 215
Segur de Calafell
Tel. 977 16 37 11

I ARA MAR BLAU A CASA SEVA
www.e-marblau.com

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

**GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES**

*** * ***

**ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS**

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

TOT PER A L'ESPORTISTA

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

FINQUES
Voramar

... des de 1982...

SOLUCIONS IMMOBILIÀRIES

Rambla de la Pau, 32
Tel. 93 810 03 35 - Fax 93 810 16 83
08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)
finquesvoramar@terra.es
www.finquesvoramar.com

www.artiach.com

competitor

Crear e innovar son nuestros retos. Hacerlo proporcionando el confort indispensable en cualquier situación, toda una dedicación. Nuestra tradición de montaña nos obliga a estar en vanguardia de la técnica, siempre con el pasado bien presente. En Artiach, a punto de cumplir 75 años, nos sentimos cada día más jóvenes, cada día más cerca de ti.

Artiach

ESTABLISHED IN 1928

Artiach
ICE 40